

Barcelona

Impulsem

l'endemà

**ESQUERRA
REPUBLICANA**

Barcelona

Índex

1. Repensem la ciutat
2. Reactivem l'economia
3. Drets socials: un canvi necessari
4. L'educació i la cultura com a eina de transformació
5. Ampliem les competències i adequem el finançament
6. L'organització com a motor de canvi

IMPULSEM L'ENDEMÀ

Riscos i oportunitats. Transformació, l'única sortida

La Covid-19 ens ha tret la bena dels ulls. Pensàvem que la nostra societat era intocable, imperfecta però intocable. Vèiem com creixien les desigualtats al món i semblava quasi impossible capgirar l'ordre establert.

Ara sabem que tenim al davant una oportunitat que no podem deixar passar. L'oportunitat s'ha convertit en exigència, en l'obligació de engegar una acció política tan ambiciosa com explícitament transformadora.

La Covid-19 ha provocat un sotrac inesperat **però inequívocament associat a un determinat model de globalització i al canvi climàtic que hem generat nosaltres mateixos.** Hem aturat la nostra societat i la nostra economia com no havien fet mai i encara **hi ha massa incertesa sobre quina serà la profunditat i la durada de la crisi.**

Estem convençuts, però, que hem de **posar en marxa les polítiques adequades per compensar i revertir els gravíssims efectes socials i econòmics** que, altrament, serien inevitables.

Mentre duri la crisi sanitària haurem de vetllar per alleugerir la vida de moltes persones i de petites i mitjanes empreses que ja estan patint ara mateix les conseqüències de no obtenir ingressos. I això implica un gran esforç públic en un moment en què totes les administracions, i l'Ajuntament de Barcelona no n'és una excepció, veuran reduïts substancialment els ingressos amb una afectació pressupostària molt important.

Si no volem tornar a la inacceptable "normalitat" anterior, només podem **afrontar la gravíssima situació actual com una oportunitat de transformació econòmica i social.**

De la darrera crisi, la del 2008, hem d'aprendre algunes coses. Les solucions es van basar a mantenir el sistema econòmic i social actual i els recursos de capital. Això va tenir un elevat cost en forma de retallada de drets socials amb un sacrifici important de la ciutadania. Aquest buit només es va cobrir amb recursos

públics, la qual cosa va obligar a reduir la despesa pressupostària en alguns drets essencials i també en la inversió pública. No hi va haver coresponsabilitat per part d'aquells que es van lucrar i van especular amb uns recursos econòmics que, en realitat, no existien. Vam generar una bombolla i quan va esclatar ningú se'n va fer responsable.

L'economia s'ha anat recuperant els darrers anys, però sempre seguint els mateixos paràmetres de consum i productivitat. Mentre el cost dels béns bàsics com l'habitatge s'ha incrementat, els salaris han disminuït. Afortunadament, al nostre país no hem renunciat als pilars públics bàsics. Tenim una salut pública envejable i un sistema d'educació millorable però accessible, però tot i això plou sobre mullat. Moltes persones assumeixen ara la realitat d'una nova crisi econòmica i ho fan en una situació de fragilitat.

Cal enfocar les solucions com si la situació actual fos un parèntesi en el temps? O hem d'aprofitar aquest moment per repensar i transformar aquest fràgil sistema econòmic i social? Segurament haurem de fer una combinació de les dues coses: cal endegar la recuperació econòmica però també hem de ser capaços de fer les coses millor de cara al futur.

Els Objectius per al Desenvolupament Sostenible per al 2030 ja ens fixen el full de ruta que cal seguir però, si ens cenyim a les mesures de reactivació econòmica per tornar al punt on érem abans, haurem perdut uns anys preciosos. Si bé és cert que aquests canvis no es poden produir només en àmbit local, Barcelona ha d'esdevenir un referent en aquest canvi de paradigma.

La situació actual ens ofereix oportunitats alhora que ens posa al davant de moltes amenaces. El teletreball n'és un clar exemple: aquesta fórmula de treball ens ofereix oportunitats com reduir els espais necessaris per a les empreses i poder incrementar el parc d'habitatge, desenvolupar les nostres vides en espais més propers millorant la vida als barris, el comerç de proximitat, les comunitats i el teixit associatiu. Però també implica algunes amenaces com el fet que treballar des de casa suposi una reducció de salaris, posi en risc la conciliació familiar o no es vetlli per la salut al treball.

La pandèmia ha aprofundit sobre les desigualtats a la nostra ciutat, especialment les de gènere. Més que mai les dones han continuat sostenint el món aquests dies de confinament. En un escenari on els serveis de les cures estan tancats s'observa com l'esclatxa de gènere es fa més evident que mai. Les dones continuen ocupant-se de les tasques de la llar en la mateixa proporció que

abans del confinament (un 56% del seu temps); ajuden més que els homes a fer els deures als fills; i han de fer teletreball. En aquest aspecte, les institucions no només haurien de tenir en compte la gestió que es fa de la crisi amb perspectiva de gènere, sinó les solucions que es dibuixaran en el futur i quin impacte tindran en les dones. Durant les primeres setmanes de la crisi les trucades al servei d'atenció de violència masclista es van incrementar un 30%. Això ens obliga, com dèiem, a tenir en compte quines mesures implementem i quins recursos posem a disposició de dones que es troben en situació de vulnerabilitat. Ha arribat el moment d'establir la mirada feminista en tots els àmbits de la política institucional de manera transversal: educació, cultura, urbanisme, mobilitat, legislació. És fonamental engegar propostes que facin de la nostra ciutat, una ciutat habitable per a tothom, que erradiquin tota forma de violència i que assegurin a tothom l'accés als serveis bàsics. Cal que les xarxes de seguretat social siguin ampliadades en aquest sentit per garantir la protecció especial de dones que estan en situació de vulnerabilitat. Però no només això, també cal posar els fonaments perquè les dones participin en igualtat en el desenvolupament de la vida de la nostra ciutat.

Una altra qüestió que ens ha de preocupar i ocupar són els drets de ciutadania. En un context d'alarma i por social resulta fàcil per als governs retallar en drets fonamentals. Des del tancament de fronteres fins a l'aplicació de la seguretat repressiva o el control exhaustiu de la ciutadania. El canvi social ha de ser per guanyar terreny pel que fa als drets i les llibertats individuals i col·lectives i en cap cas pot significar un retrocés.

Pel que fa al teixit productiu, ara hem identificat de manera clara quins són els serveis essencials perquè puguem continuar amb les nostres vides i també quins són els àmbits econòmics dels quals hem creat dependència. L'aturada de l'activitat econòmica ens ha mostrat quins sectors hem de transformar per no dependre únicament d'ells, i el turisme n'és un clar exemple.

I finalment, no hem d'oblidar ni deixar de banda els grans reptes que Barcelona i l'àrea metropolitana tenen, com ara l'emergència climàtica. Una reducció de la inversió pública en aquest àmbit ens abocaria a anys de retrocés en una qüestió que ha de ser prioritària. Aquesta crisi sanitària també ens ha servit per comprovar que l'ús del vehicle privat mantenia la ciutat en uns nivells de contaminació inacceptables i la reactivació econòmica no pot tornar-nos a aquest escenari.

Impulsar l'endemà ha de passar necessàriament pel treball conjunt de les diverses administracions públiques però també per la implicació del sector

privat de la nostra ciutat i el nostre país. Tenim l'oportunitat de definir un model econòmic sostenible on equilibrem la producció amb el consum, de millorar la redistribució de la riquesa amb una reforma fiscal de manera que aquells que tenen més aportin més i de millorar les escales salarials alhora que fomentem la coresponsabilitat dels treballadors i treballadores.

Hem d'incrementar els recursos per a la investigació i el desenvolupament per preparar-nos per les noves amenaces i millorar la qualitat de vida de les persones. Hem d'implementar un model educatiu i de formació en diverses escales, adaptat a les necessitats de la societat i fer-ho potenciant el millor de cadascú, posant l'èmfasi en el talent personal. **Cal posar l'educació i la cultura al centre de les prioritats com a instrument d'apoderament social.**

En algun sentit, ara comencem de nou. I aquest nou principi demana risc i intel·ligència col·lectiva a parts iguals. En primer lloc, per fer-nos les preguntes adequades:

- Què vol dir ciutat en l'escenari post pandèmia?
- Com recuperem el concepte de proximitat com a característica indefugible del nou model productiu que sabem que és possible?
- Com convertim la ciutat en referència de solució al repte del canvi climàtic?
- Què hem d'entendre per mobilitat sostenible, comerç proper i turisme no massificat?
- Com fem de Barcelona i l'entorn metropolità el millor espai europeu en termes de cohesió social i qualitat de vida?
- Què haurem de canviar però, en aquest cas, sense perdre el caràcter de ciutat compacta i mediterrània que ens defineix?
- Com hem d'entendre el binomi educació-cultura a la nostra ciutat i el seu paper principal en la nova realitat que volem construir?
- Quin conjunt de drets i deures donen sentit avui al concepte de ciutadania, començant pel de la igualtat de gènere? Com hem de definir, aplicar i defensar aquests drets i deures de les nombroses agressions que vivim cada dia?
- Quin ha de ser el rol de les ciutats –Barcelona en el primer rang– en la superació en positiu de l'esgotat model d'Europa, entesa com una simple coordinadora d'uns estats-nació, convertits en peces actives de la globalització competitiva que ens ha dut al desastre?

En les pàgines següents explorarem, en una primera aproximació oberta, alguns d'aquests interrogants i les respostes que anem posant sobre la taula, sense pretensió de raó absoluta i sense més voluntat que la d'aportar raons i arguments al debat general que Barcelona exigeix. Un debat que ha de ser ràpid i productiu en la mesura que ha de donar pas a un bon nombre de decisions que no podem ajornar.

Més enllà de les imprescindibles mesures de contenció i redistribució per fer front a les conseqüències de la crisi, hem de dissenyar i aplicar estratègies de transformació a l'altura dels reptes que tenim plantejats.

Per assolir aquests objectius, proposem abordar els reptes des de sis àmbits:

1. **Repensar la ciutat** com el nostre espai de vida
2. **Reactivar l'economia** i afavorir una transformació necessària
3. **Reformular els serveis socials** com a instrument d'acompanyament i apoderament de la ciutadania
4. **Posar l'educació i la cultura al centre** de les prioritats com a instrument de transformació social
5. **Revisar el marc competencial** i el sistema de **finançament local**
6. **Modernitzar el model organitzatiu de l'administració pública** com a motor de canvi de canvi

I fixem les prioritats a assolir en els propers anys:

1. **Reduir les desigualtats** i garantir un sistema social equitatiu
2. **Transformar la ciutat** per fer front a l'emergència climàtica
3. **Garantir els drets i les llibertats** de la societat

El moment és ara. No podem ni volem esperar.

1. Repensem la ciutat

Segurament el confinament no suposarà un canvi de paradigma radical, però és evident que tindrà conseqüències socials, econòmiques i polítiques gens menyspreables. És el moment de fer un plantejament en termes d'oportunitat, de pensar i repensar algunes qüestions.

Els impactes tindran a veure principalment amb les decisions que es prenguin, de la mateixa manera que l'impacte de la crisi ha estat mitigat o gestionat, millor o pitjor, en funció de les decisions que s'han pres.

Per tant, i mantenint aquest fil de la presa de decisions, caldrà actuar en relació amb la construcció de la ciutat i de tot el que hi té a veure apuntant els següents temes per impulsar la ciutat post-Covid-19. Cal fer les previsions a curt, mitjà i llarg termini. Aquestes darreres també comencen avui, precisament perquè puguem veure el seus efectes a llarg termini.

La caiguda del turisme obre una finestra d'oportunitat per mobilitzar habitatge. És el gran damnificat i la gran oportunitat per a la ciutat. La ciutat de Barcelona ha gaudit sempre d'una base econòmica diversificada. El turisme va veure créixer el seu protagonisme arran de la crisi financera i va resultar ser un dels pocs sectors "supervivents" en aquell moment. Fenòmens com els habitatges d'ús turístic (HUTs) es van multiplicar exponencialment en aquell moment, en alguns casos per necessitat i en d'altres, per un canvi de negoci. Tanmateix, l'estrès al qual el model de turisme imperant ha posat el conjunt de la ciutat, basat en un creixement quantitatiu, mereix una reflexió i un reajustament en un moment com l'actual.

Més urbanisme contra el canvi climàtic i contra les desigualtats. Aquesta és la competència municipal amb més capacitat de transformació de la nostra realitat física (les condicions de l'espai on desenvolupem la nostra vida). Un espai físic que no pot posposar més canvis estructurals i adaptacions que el preparin millor, amb més qualitat i que incorpori un major grau de flexibilitat, per contribuir a la lluita contra les desigualtats. Les condicions de qualitat de l'espai físic on vivim són condició necessària per a una vida digna, mai suficient, però sempre necessària.

Reforçar el lideratge d'una Administració adaptada al nou escenari. El seu impuls serà més necessari que mai. Cal valentia per no invertir només allò que

resta del pressupost, sinó que cal mobilitzar inversió, liderar processos de transformació, i tenim l'oportunitat de dur a terme tot això, però també l'obligació i la responsabilitat de modernitzar-nos i ser més eficients i eficaços en la relació amb la ciutadania i amb el sector privat. Una Administració més empàtica, menys dogmàtica i menys punitiva.

Repensar no significa aturar el que ja està en marxa.

La ciutat té pendents el desenvolupament de noves infraestructures i plans urbanístics. Sovint, la posada en marxa d'aquests plans signifiquen molts anys de feina a nivell tècnic que seria un error aturar. Caldrà replantejar les prioritats a l'hora de desenvolupar-los tenint present quins són els que ofereixen millors oportunitats de transformació social i econòmica. Infraestructures com La Sagrera o plans urbanístics com el 22@, La Marina, Els Tres Turons i les connexions entre barris i en l'àmbit metropolità no poden quedar aturades de nou pel fet de repensar-les. Cal buscar solucions de finançament local per evitar nous retards en el desenvolupament urbanístic a Barcelona i la seva Àrea Metropolitana.

Mesures de transformació del sector turístic

- **Recuperar per a l'ús tradicional residencial els 9.600 HUTs legals o una part important d'aquests**

Els propietaris d'HUTs (no els gestors) van passar els habitatges a ús turístic en un moment d'oportunitat davant l'aturada del mercat, la caiguda dels lloguers i pel fet que veníem d'una època d'ocupacions generalitzades d'habitatges buits.

El lloguer turístic presentava menys risc d'impagaments, d'ocupacions i un menor desgast de la propietat. Les tipologies més valorades per a HUTs eren habitatges de valor afegit, com àtics, i altres amb característiques molt peculiars que no eren atractius per a un lloguer tradicional atès que el preu d'una hipoteca per a la seva compra era més econòmic. Però també va tenir incidència en pisos més petits i això ha fet molt de mal en el sector de l'habitatge. Aquests darrers podien generar guanys del doble o més només llogant-los els caps de setmana.

Per tant, cal una iniciativa molt agressiva per incentivar la recuperació d'aquest habitatges petits en ubicacions cèntriques. No de manera indiscriminada. La majoria mantenen la cèdula d'habitabilitat, però cal assegurar que aquests no retornin a la seva activitat turística.

Caldrà impulsar les reformes legals necessàries en les diverses administracions competents i, en el cas de Barcelona, reformant i adequant les ordenances municipals per fixar les condicions i les regles del joc, i alhora dedicant-hi recursos econòmics per fer efectiva la recuperació dels usos d'habitatge. Cal tenir molt clar qui és l'interlocutor, i aquest és el propietari de l'habitatge.

- **Adaptar hotels per transformar-los en residències de tercera edat o d'estudiants i substituir parcialment els HUTs recuperats**

Calen mesures urbanístiques, que s'han d'aplicar en la revisió del PEUAT, concertades amb el sector hotelier i amb la Generalitat per impulsar i facilitar llicències i canvis d'ús.

Mesures en l'àmbit de la mobilitat

- **Logística de l'última milla i recuperació del sector dels aparcaments (BSM/Saba)**

Cal traslladar l'aparcament de la logística als interiors de pàrquings i garatges i, des d'aquests punts, poder fer el repartiment amb modes no contaminants –ja sigui a peu, en bicicleta o en vehicles elèctrics petits. Si habilitem els aparcaments públics per aquesta funció afavorirem alhora la recuperació econòmica d'aquest àmbit públic.

- **Garantir el sistema de transport públic i renovar la flota**

El transport públic serà un dels grans perjudicats per la por a les aglomeracions. sentit Així, doncs, caldrà flexibilitzar els horaris dels desplaçaments dels usuaris.

El finançament del transport públic entra en risc si es produeix una reducció d'usuaris. Cal replantejar les aportacions de les diverses administracions públiques implicades i també el sistema tarifari. Per això és clau la posada en marxa de la T-Mobilitat com a sistema integrat en totes les modalitats de transport públic o concessionat.

Cal prioritzar la inversió en la renovació de la flota de transport públic amb vehicles no contaminants, un autèntic "Pla Renove" de la flota.

▪ **Mesures per al desconfinament progressiu**

Cal aplicar diverses mesures adreçades a augmentar l'espai per a vianants en carrers de voreres estretes, crear carrils bici temporals en autopistes urbanes, convertir un de cada tres carrers de l'Eixample en prioritari per a vehicles alternatius, mantenint la prioritat de la resta de carrers per al transport motoritzat i transport públic, augmentar espai per a bicis un punts negres com Lesseps o Plaça Espanya, convertir els carrers de voreres estretes en espais uniformes on el vianant sigui el protagonista i tingui ús preferent, preveient les necessitats de les persones amb diversitat funcional i visual, i també reubicar totes les motos de les voreres en un carril de la calçada.

Mesures en l'àmbit de l'espai públic

Hem de donar resposta amb un plantejament unitari, per a tota la ciutat, sobre dos o tres elements que cal modificar en tots els espais públics i carrers. Les mesures parcials com els eixos o les superilles són solucions que generen espais de primera (sense cotxes i amb més espai de vianants), i uns espais de segona (amb més trànsit i soroll).

▪ **Cal repensar tota la secció, de façana a façana**

- Recuperar l'espai ara ocupat per motos i altres obstacles. Tenim molts locals de baixos buits on podria haver contenidors de residus i altres elements que ocupen espai públic i reduir, així, progressivament els vehicles aparcats al carrer.
- Incrementar i generalitzar els espais d'ombra, amb arbres però també amb altres elements, tenint present el cost elevat de manteniment dels espais verds.
- Treballar amb lògiques de plataforma única o de seccions que obliguen a reduir la velocitat per fer compatible la convivència entre persones, atenent a les diversitats funcionals, les bicicletes i els ginys i vehicles de motor. Cal fer-ho amb un disseny que garanteixi l'accessibilitat universal.
- Reduir el paviment i fer-lo més permeable.
- Millorar la il·luminació i la seva eficiència energètica.
- Incentivar la diversitat d'ús de l'espai públic en funció del dia i la franja horària, no només algun dia de la setmana.

▪ **Pla de rehabilitació a escala de ciutat. Una estratègia de relançament de tota la ciutat**

La manera de lluitar contra les desigualtats, des de l'àmbit de l'habitatge, és garantint uns estàndards de qualitat de l'espai privat. Hem de superar la lògica del Pla de Barris i substituir-lo per un Gran Pla de Rehabilitació, tant d'iniciativa pública (allà on el privat no ho farà sol), com d'iniciativa privada.

L'adaptació de les nostres llars ha de tenir uns objectius socials, ambientals i econòmics. Les mesures que es van impulsar als anys 80 quant a la qualitat de l'espai públic, han de traslladar-se als edificis, les cases i els habitatges. Un exercici de democràcia apostant per un estàndard de qualitat a tota la ciutat.

Objectiu social: reduir la bretxa digital, ampliar i millorar la qualitat de l'espai privat dels habitatges per a totes les franges d'edat.

Objectiu ambiental: eduir la despesa energètica i millorar l'eficiència, tant a l'estiu com a l'hivern.

Objectiu econòmic: mobilitzar l'activitat econòmica, amb impuls públic i amb recursos privats (grans i petits) per millorar la qualitat del parc edificat de la ciutat.

Són necessàries tres línies de treball que requereixen modificar ordenances urbanístiques, establir uns programes d'ajuts per incentivar als privats i impulsar plans de renovació per grups d'edificis, per fer:

- Xarxes de serveis elèctriques i de telecomunicacions, dins del paquet de xarxes intel·ligents (*smart grids*) que cal modernitzar en àmbit de ciutat i alhora aprofitar per desplegar-les dins dels edificis. Un ampli desplegament de cablejat, amb les connexions i les instal·lacions dins dels habitatges i una feina d'ordenació i eliminació de cables a les façanes.
- Preparació del desplegament del vehicle elèctric amb les instal·lacions de recàrrega tant als aparcaments públics com privats.
- Eficiència energètica i qualitat dels espais habitables acompanyat d'aïllament de cobertes, patis i façanes, amb la possibilitat d'ampliar la part exterior per crear espais amb balcons, galeries i tribunes (per exemple habitatges tipus de Ciutat Meridiana o Besòs). És necessari modificar ordenances i invertir recursos.

▪ Repensar els equipaments

El model actual és car i no afavoreix l'acció comunitària. A més, cada cop resulta més difícil trobar solars públics per poder-los implementar. Cal que els equipaments potenciïn la vida en comunitat, generant espais de trobada entre persones de diverses edats, orígens i classes, mitjançant activitats que superin les funcions estrictes dels equipaments.

Hem d'avançar cap a equipaments comunitaris on passin coses diferents, amb col·lectius diferents potenciant la gestió ciutadana perquè esdevinguin àgores ciutadanes d'activitat social, innovació i oferta cultural.

D'altra banda cal tenir en compte que la construcció d'equipaments a cop de talonari s'ha acabat. Si volem preservar espais d'interès ciutadà caldrà dotar-nos d'unes eines de preservació de patrimoni dinàmiques i actualitzades en lloc de reaccionar amb modificacions de planejament i expropiacions.

▪ Modernització i adaptació als nous temps de les eines administratives

- Cal una reorganització interna de l'àrea d'urbanisme, la creació de l'oficina 22@ i el reforç de les estructures i processos.
- Hem de fer una revisió dels procediments administratius: la relació entre l'Administració i els professionals que duen a terme els projectes d'urbanisme o edificació, simplificant i reduint els tràmits administratius en matèria urbanística (millora i simplificació de la regulació). Cal racionalitzar i simplificar els processos d'obra.

2. Reactivem l'economia

- **Més drets laborals, millors salaris i millor qualitat dels llocs de treball a Barcelona**

Fem del treball la primera política social, amb un salari mínim de ciutat concertat entre els agents socials que permeti viure amb dignitat a Barcelona i amb un suport a les persones autònomes i pimes de la ciutat que els ajudi a desenvolupar el seu projecte i l'economia de la ciutat.

Cal fer polítiques valentes en l'àmbit de treball després de la crisi sanitària sorgida per la Covid-19 i cal implementar les mesures adequades per realitzar la "transició econòmica" i per garantir llocs de treball per als barcelonins i barcelonines. El reforç dels llocs de treball dels serveis municipals, formació professional dual, el personal per dur a terme el programa de rehabilitacions i el suport a autònoms i pimes, en són alguns exemples.

No hem d'oblidar tampoc que la precarització laboral té una relació directa amb l'origen de les persones que, sovint, trobem en fórmules laborals sense contracte o en sectors com l'hostaleria, les cures i els *riders*.

- **Recuperem un turisme més equilibrat, sostenible i de qualitat**

El *reset* turístic derivat de la crisi de la Covid-19 ens obliga a replantejar els paràmetres d'aquest sector, perseguint més qualitat que quantitat; per tant, més valor afegit, millors salaris i un respecte absolut de l'entorn, mitjançant l'adequació de l'oferta a una demanda que serà menor i més exigent.

Tenim l'oportunitat de recuperar allotjaments turístics per a altres usos, ja sigui per a ús residencial, en el cas dels HUTs, com per a altres equipaments en el cas d'altres modalitats d'allotjament i, en paral·lel, reorientar les polítiques de promoció turística previstes a curt i mitjà termini i dirigir-les als mercats emissors més propers, començant per Catalunya, l'Estat espanyol o França, des d'una perspectiva i uns criteris públics.

A mitjà termini garantir les partides pressupostàries necessàries per a reprendre la promoció d'un turisme de qualitat, com pot ser el turisme de congressos, des d'una perspectiva i uns criteris públics.

Caldran també mesures de suport, com ajornar el recàrrec sobre l'Impost turístic fins al 2021, com a mínim.

- **El coneixement i la innovació com a motor de desenvolupament econòmic**

La innovació derivada de nous i millors coneixements sempre ha estat la base del desenvolupament econòmic ja sigui millorant els processos o albirant nous productes i serveis. Avui cal eixamplar i enfortir aquesta base aprofitant la necessària transició digital i energètica per reorientar el comerç, la indústria i els serveis, i també la formació professional i continuada dels treballadors i treballadores.

Entre altres qüestions, cal solucionar el problema de l'expansió de l'Hospital Clínic i l'Hospital del Mar, la construcció dels centres de recerca a l'espai on s'ubicava l'antic mercat del peix i garantir les eines necessàries d'impuls i consolidació de resta de centres de recerca de la ciutat. També cal liderar des de Barcelona Activa programes individualitzats per a les empreses que hi ha instal·lades als Polígons d'Activitat Econòmica, de digitalització dels seus processos, de venda i gestió de productes, i crear una línia d'ajuts per a la creació d'infraestructura pendent per a la reconversió de sectors d'activitat cap a les necessitats que la crisi del coronavirus ha deixat en evidència.

- **Potenciar l'economia de la vida per garantir un major benestar social a Barcelona**

Les principals prioritats econòmiques han d'anar encaminades a millorar la qualitat de vida de les persones, l'organització del temps i dels espais, l'accés als serveis i suports i la salut, i també tenir en compte la cura de les persones amb molta més qualitat i professionalitat. El principi que ha de regir la nostra economia és la protecció de la vida de les persones.

Així, cal incrementar les despeses pressupostàries que tenen a veure amb l'economia de la vida, com les d'educació, salut, energia, habitatge, serveis públics en general i drets civils, i blindar-les i, alhora, dedicar el superàvit de l'Ajuntament de Barcelona a polítiques socials i econòmiques que posin les persones al centre.

- **Impulsem la cultura com a motor d'una economia creativa i sostenible que obre la ciutat al món**

Malgrat la duresa dels efectes de la pandèmia, Barcelona continua sent un formidable espai de promoció de talent local i d'atracció de talent internacional en sectors culturals empresarials de tradicional i reconegut prestigi, com el llibre, les arts escèniques o la música, però també en nous sectors emergents, com el disseny, la moda o la creació de continguts digitals i videojocs, sense oblidar el cinema, que són pols de creixement estratègic d'una economia creativa i sostenible. Ara, més que mai, les administracions han de fer una aposta decidida per estimular, acompanyar i difondre el talent creatiu de la ciutat i del conjunt de l'àrea metropolitana, i consolidar el paper de la cultura com a finestra de Barcelona al món.

Barcelona exporta poca cultura, i cal canviar exportació turística per l'exportació cultural.

En aquest sentit, betevé constitueix una oportunitat. Cal que betevé es doti d'un projecte per esdevenir una factoria de producció de continguts exportables. Un projecte ambiciós que pogués obtenir rendibilitat.

- **Garantim la preservació d'un model comercial de proximitat i integrat en la trama urbana**

Després d'una paràlització total de l'activitat comercial no essencial, cal que des de les administracions ajudem a garantir la recuperació i continuïtat del conjunt sector comercial mitjançant un nou impuls que permeti preservar-ne els valors de qualitat, proximitat i cohesió social.

El confinament haurà accelerat la digitalització de les compres. Res no tornarà a ser igual que abans, i moltes botigues estan en risc de desaparèixer.

El moment obliga a impulsar la taxa de l'última milla i també a reconvertir baixos en oficines i aprofitant-ho per alliberar habitatges.

Caldrà doncs, entre altres mesures, dissenyar una campanya de promoció del comerç i de la ciutat en general per garantir i accelerar la recuperació econòmica, subvencionar l'equivalent al 40% d'IBI el 2020 a propietaris que no cobrin el lloguer durant el confinament als seus llogaters o reduir de forma substancial la

taxa de terrasses i flexibilitzar l'espai d'ocupació de les terrasses a l'espai públic per poder-les, combinar amb les possibles mesures de distanciament social que hi haurà mentre aquestes perdurin. Tot això sempre en llocs amb suficient espai que permetin aquesta flexibilització.

També caldrà implementar altres mesures com la creació d'una plataforma *online* o *marketplace* del comerç de proximitat de la ciutat amb el suport directe de l'Ajuntament de Barcelona, garantint el tracte personalitzat i amb facilitat per poder accedir a la diversitat d'oferta que el nostre comerç de proximitat té. Aquest procés ha d'anar vinculat a l'elaboració d'una plataforma logística eficient o la implementació d'un programa d'ajudes per a la sostenibilitat de les associacions comercials i gremis plantejant, si escau, la possibilitat d'obrir projectes puntuals d'esponsorització privada de projectes concrets i implementar amb la màxima celeritat la taxa d'ocupació de l'espai públic de les grans empreses de comerç en línia aprovada el mes de setembre passat a l'Ajuntament a proposta d'Esquerra.

- **Posem al centre la transició energètica per tenir un model econòmic sostenible amb el nostre planeta**

La mobilitat, el consum, una nova indústria i la recerca i la innovació han de servir per tenir un model de ciutat sostenible i que garanteixi la salut dels barcelonins i barcelonines.

Barcelona ha de substituir turisme massiu per energia verda. Els mitjans van ser definits en el debat pressupostari, i el que cal és executar-lo.

Per tot això proposem la creació d'un fons d'inversió dotat amb 50 milions d'euros per al programa "Barcelona, posa't sostenible" en els termes que indica l'acord pressupostari entre ERC i el Govern municipal. L'aprovació d'aquest fons ha d'anar acompanyat d'un programa de formació per tecnificar perfils laborals vinculats al món de la construcció i adaptar-los a les característiques i habilitats que requereixin les intervencions vinculades a l'aplicació d'aquest fons i un programa per la modernització i digitalització de les pimes de la construcció de la ciutat.

▪ **Una cadena alimentària resilient**

Què mengem, on es produeix i es ven, i l'impacte ambiental associat a la producció, el transport i el tractament de residus, demana un replantejament radical per esdevenir un vector de desenvolupament econòmic i de cohesió territorial, i alhora facilitar la consecució dels objectius de desenvolupament sostenible.

Per tant, hem de potenciar el Parc agrari del Baix Llobregat i el desenvolupament de projectes d'investigació i recerca sobre alimentació arreu del territori i, alhora, continuar el procés de reforma i transformació dels mercats municipals garantint la inversió necessària per concloure les reformes en curs i abordar-ne de noves, impulsant del programa de Mercats Verds per potenciar la venda de productes de proximitat i de quilòmetre zero. Els trenta-nou mercats municipals han de garantir, amb la seva capillaritat, la venda del producte de la pagesia i dels ramaders del nostre país al conjunt de la població. Caldrà doncs endegar campanyes i accions per fer que els mercats siguin la punta de llança de les polítiques de promoció del consum responsable i contra el malbaratament alimentari i fer de Mercabarna la infraestructura clau que ha de garantir l'equitat i la proximitat en la cadena de valor del sector agroalimentari.

▪ **Promocionar les diferents formes d'economia social i solidària a Barcelona**

Hem de potenciar l'economia social i solidària com a element transformador i democratitzador de l'economia per poder dotar-nos d'eines per lluitar contra l'exclusió social i les desigualtats econòmiques.

És necessari, doncs, un Pla per reconvertir iniciatives que no hagin sobreviscut a la crisi del coronavirus en cooperatives o formes societàries que apoderin les persones treballadores i democratitzin la gestió de les empreses. També són necessaris incentius fiscals i un paquet d'ajudes per a la recuperació d'aquelles cooperatives o formes d'ESS perjudicades durant l'emergència sanitària. En definitiva, un Pla d'impuls de les cooperatives de consum alimentari.

En l'àmbit d'habitatge, apostem pel model *Andel*, el model escandinau d'accés a l'habitatge, mitjançant la fórmula de la cessió d'ús d'habitatges a cooperatives que tenen la propietat de l'immoble i la cessió d'ús d'un habitatge als socis durant la seva vida. Aquest model que no és ni de compra ni de lloguer, té com a objectiu

treure habitatges del lliure mercat i combatre l'especulació immobiliària a les zones més pressionades de la ciutat, ja que la propietat no es transfereix mai i el seu ús va passant d'un soci a un altre mantenint condicions i objectius socials.

- **Garantim l'aplicació de la totalitat del pressupost aprovat, el més ambiciós de la història, per garantir una sortida de la crisi amb criteris socials**

Flexibilitzem les normatives d'austeritat perquè la resposta de l'Ajuntament sigui com més ambiciosa millor i garanteixi un abordatge de l'emergència social i de la reactivació econòmica amb la intensitat que mereixen els barcelonins i barcelonines.

Hem de fixar les noves prioritats del pressupost municipal del 2020 i del Pla d'Inversions Municipals per al mandat 2019-2023 amb urgència i tot això amb una condició clara: no aplicar cap retallada de l'import del pressupost aprovat el 31 de gener de 2020 pel Plenari Municipal. Per fer això, caldrà mobilitzar els romanents de tresoreria acumulats tant pel mateix Ajuntament com per tots els seus instrumentals. Hem de garantir la major potència possible.

Alhora, hem de poder generar el dèficit que el 2020 sigui necessari per afrontar els reptes que ens planteja la crisi econòmica i social associada al coronavirus. Apliquem el *whatever it takes* a l'Ajuntament de Barcelona. També és cal exercir la capacitat d'endeutament que té la ciutat per poder finançar les inversions necessàries. Per poder fer tot això, cal exigir al Govern espanyol la flexibilització de la normativa d'estabilitat financera i endeutament per a aquelles administracions amb recursos suficients.

3. Drets Socials: un canvi necessari

Els drets socials han de ser universals en qualsevol moment però molt especialment en moments de crisi com el que estem vivint. Hem de posar el focus en l'apoderament de les persones en situació de vulnerabilitat, més enllà de les mesures pal·liatives que aquesta situació personal requereix, que tot i ser imprescindibles, haurien de ser temporals.

Cal una redefinició del model dels serveis socials a Barcelona i més inversió en ells. L'Ajuntament de Barcelona ha de jugar un paper important en la recuperació social d'allò que hauria de ser públic i que actualment està en mans privades, ja sigui a través de la gestió directa o d'una regulació que permeti un major i millor control del servei, i combatre les múltiples desigualtats econòmiques que acompanyen tant la provisió com la recepció de la cura.

Necessitem professionals que puguin donar el cent per cent d'ells mateixos en condicions. Cal combatre l'alta precarització laboral del sector de les cures, començant per aquelles que depenen de l'Ajuntament i els seus ens dependents, i de la contractació externa, i crear un programa de professionalització del sector de les cures amb les principals entitats i associacions de defensa dels drets laborals en aquest àmbit econòmic. Hem de potenciar la formació professional que té a veure amb el sector de les cures. Com més gran sigui la dignificació del treball en aquest sector, major serà el benestar social.

També serà molt necessari posar en marxa plans de formació i inserció laboral per a persones i col·lectius en situació de vulnerabilitat, i que l'Ajuntament garanteixi segons les seves competències la qualitat dels serveis i treballs socialment necessaris per a la cura de les persones.

Hem d'exigir a l'administració competent, en aquest cas l'Estat, que regularitzi totes les persones treballadores de la llar i de les cures en situació administrativa irregular i que amplii les ajudes a famílies en situació de vulnerabilitat per rescatar les persones més afectades per la crisi econòmica generada per la Covid-19.

També hem d'activar línies d'ajut destinades a compensar el sobre esforç que estan realitzant les entitats del món social, com el tercer sector, per atendre les creixents necessitats socials, i els perjudicis econòmics derivats de l'aturada preventiva d'alguns serveis i activitats i flexibilitzar les bases per cadascuna de

les convocatòries de subvencions que han quedat suspeses durant l'estat d'alarma per donar seguretat jurídica a les entitats socials.

Hem de facilitar la liquiditat de les entitats socials, no basant-nos en l'endeutament amb els bancs, sinó a partir del pagament immediat de les factures pendents de serveis i dels imports corresponents a subvencions ja executades i justificades i instar tots els òrgans de contractació que no suspenguin els contractes de serveis d'atenció a les persones, mantenint l'activitat i fomentant vies alternatives d'acompanyament i suport als col·lectius. També cal dictar mesures complementàries en matèria de contractació pública perquè les indemnitzacions per suspensió de contractes incloguin tots els costos –directes i indirectes– vinculats als serveis.

Propostes en l'àmbit dels drets socials

- Atorgar una subvenció o un ajut compensatori a totes aquelles entitats que han estat cooperant amb les institucions durant la crisi de la Covid-19.
- Exigir al govern de l'Estat que implementi la renda mínima garantida de ciutadania, preveient la possibilitat de complementar-la des del mateix Ajuntament, atès que el cost de la vida és més elevat a Barcelona.
- Crear xarxes operatives de treball més enllà dels consells municipals (seguint el model de la xarxa de treball sobre sensellarisme) en coordinació amb les entitats de cadascun dels àmbits de l'àrea de Serveis Socials.
- Elaborar una relació de personal extern que pugui prestar serveis, de forma coordinada des de l'Ajuntament, en moments d'urgència com la viscuda amb la crisi de la Covid-19.
- Engregar nous plans de formació i inserció laboral especialment pensats per a persones i col·lectius en situacions de vulnerabilitat.
- Donar un nou impuls, amb més dotació de recursos, al programa Labora.

Propostes en l'àmbit de les persones sense llar

- Estabilitzar i fer permanents els equipaments oberts d'urgència per donar resposta a la crisi de la Covid-19 a diferents districtes (com per exemple Ali Bei, ABD...), i seguir treballant en paral·lel per obrir recursos més petits, pisos tutelats...

- Mantenir l'acord signat amb l'operador al qual l'Ajuntament ha llogat 200 pisos turístics que havien quedat desocupats, per a fer front a la crisi habitacional.
- Fer pisos d'inclusió per a menors que han migrat sols i joves de 18 a 30 anys sense llar.
- Augmentar la dotació de pisos d'inclusió i de pisos tutelats per a dones.

Propostes en l'àmbit de salut

- Dur a terme una campanya de comunicació i educativa sobre la importància individual i la responsabilitat social de la vacunació.
- CDIAPs de Ciutat Vella i Nou Barris (espai i dues direccions).
- CAPs de la Barceloneta i el Gòtic
- Expropiació d'una part del solar requerit per fer el CAP Fort Pienc.
- Realitzar programes infantils i juvenils preventius de salut mental.
- Fomentar programes de promoció de la salut i de prevenció de malalties des de l'atenció primària i la salut pública (promoció de l'activitat física, l'alimentació saludable...).
- Promoure que, des de l'atenció primària, es recomanin actius socials del barri per abordar alguns malestars de la vida quotidiana com ara l'angoixa, els trastorns o la depressió que han fet que les persones afectades fossin medicalitzades en excés els darrers anys.
- Treballar per la desestigmatització dels problemes de salut mental, oferint més recursos a les entitats de base comunitària que donen suport a les persones amb aquests problemes.
- Formar el professorat i els agents educatius en l'educació no formal en l'abordatge de l'assetjament escolar, el malestar emocional o el suïcidi per poder-ne fer una millor prevenció o actuació en els casos necessaris.
- Promoure polítiques de reducció de danys per a les persones consumidores i el seu entorn comunitari.
- Fomentar l'esperit crític envers l'ideal de bellesa transmès pels mitjans de comunicació, garantir que no es reproduïxin aquests cànons des de les comunicacions oficials. Promoure la construcció d'una imatge corporal saludable entre el jovent per reduir la incidència de trastorns de conducta alimentària.
- Garantir que les taules de salut dels diferents districtes incorporin la perspectiva juvenil, amb la participació de les diferents entitats a què els joves estan associats.

- Promoure un pla de xoc contra la ludopatia amb la restricció i prohibició de la publicitat i impeditint l'obertura d'establiments que la fomentin a prop de centres escolars i esportius, parcs i centres cívics.

Propostes en l'àmbit de diversitat funcional

- Garantir que totes les comunicacions públiques de l'Ajuntament i de l'alcaldesa, com poden ser les rodes i comunicats de premsa, emprin un llenguatge accessible i comprensible per a tota la ciutadania (llenguatge de signes, subtitulació i lectura fàcil).
- Garantir el servei de transport porta a porta per a totes les persones amb discapacitat o diversitat funcional que el necessitin.
- Garantir assistents personals per a totes les persones amb discapacitat o diversitat funcional que ho necessitin.
- Garantir l'accessibilitat en totes les obres d'espai públic a tota la ciutadania per igual, amb atenció a les necessitats de les persones amb discapacitat o diversitat funcional.
- Garantir accessibilitat comunicativa i cognitiva per a les persones amb discapacitat o diversitat funcional.
- Posar en funcionament programes d'inserció laboral per a persones amb discapacitat o diversitat funcional.

Propostes en l'àmbit dels serveis socials

- Impulsar, d'acord amb el Govern de la Generalitat, el desplegament de les competències del Consorci de Serveis Socials de Barcelona en el marc d'un pla director.
- Obrir noves oficines de serveis socials, tant als districtes on hi ha més afluència de persones usuàries (especialment a Ciutat Vella) com als districtes més grans, on les distàncies fan que sigui més costós anar a les oficines. Tot això, dotant sempre les oficines dels recursos materials i humans, de nova contractació, necessaris.
- Obrir un concurs de nova contractació de treballadores socials per augmentar la plantilla de les oficines de serveis socials.
- Dotar totes les OAC d'una nova figura que faci "d'antena" de les oficines de serveis socials; una treballadora social, de nova contractació, que pugui

donar informació, rebre i derivar possibles persones usuàries dels serveis socials que ajudaria a descongestionar el servei.

- Reforçar el Servei d'Atenció Domiciliària (SAD).
- Garantir que tots els treballadors i treballadores del SAD tinguin la titulació requerida per la Generalitat de Catalunya per a les seves tasques (sense que la seva obtenció els comporti un cost laboral; és a dir, que s'estableixi com a criteri en cas de nova contractació i que, en el cas de les persones que ja exerceixin, la seva formació corri a càrrec de l'empresa gestora del servei).
- Dur a terme una campanya comunicativa universal que faci arribar a tota la població la informació quant als serveis socials de l'Ajuntament, la seva oficina de referència, els serveis que ofereixen i als quals tothom té dret.

Propostes en l'àmbit de la infància

Les crisis sempre irrompen amb més força contra les persones que ja pateixen situacions de vulnerabilitat prèvies i també contra els col·lectius que requereixen especial protecció. Els infants de famílies amb risc de pobresa o castigades per la crisi, són doblement vulnerables. Cal garantir que tots **els infants tinguin les mateixes oportunitats en l'atenció social, el benestar emocional, l'educació, la salut i el respecte dels seus drets més bàsics**, amb independència d'on visquin.

Ara més que mai, serà necessari **posar la infància al centre de les polítiques públiques** i especialment a l'hora d'elaborar les línies estratègiques d'acció municipal perquè s'atengui aquest col·lectiu. Invertir en infància no només millorarà el benestar dels nens i nenes i les seves famílies, sinó que també revertirà en el conjunt de la societat. Per això cal implementar les següents mesures:

- Desplegar un **Pla de xoc per a la infància** per minimitzar els efectes de la crisi, amb serveis i recursos **d'abordatge integral** (social, educatiu, emocional, familiar) que maldi per la igualtat d'oportunitats. Cal que el Pla vagi acompanyat d'un fons extraordinari per ajuts d'urgència social.
- Activar un Pla d'**ajuts socials per a l'educació en el lleure** per tal que cap infant es quedi sense activitats educatives aquestes vacances i eliminar així les discriminacions d'accés per raons econòmiques.
- Elaborar el nou **Pla d'Infància 2021-2026** a partir d'una anàlisi crítica de les conseqüències i repercussions que la pandèmia està tenint sobre els infants.

Totes les mesures i accions que se'n desprenguin hauran d'estar vinculades a un pressupost per assegurar-ne la implementació.

- És necessari que una ciutat com Barcelona tingui present l'elaboració de **pressupostos amb perspectiva d'infància**. Aquest exercici és una recomanació d'UNICEF i ja s'ha implementat en diversos països.

El confinament ha agreujat la forma de vida de moltes famílies que viuen recloses en condicions precàries, amb mancances materials i d'espai, i no poden sortir. Aquestes **situacions de precarietat dificulten l'estabilitat emocional i el desenvolupament** de les capacitats dels infants. Alhora són els nens i nenes els més desprotegits davant de possibles situacions de **violència, abusos o maltractaments** dels adults envers els fills/es. Per abordar-ho, fem un seguit de propostes:

- Realitzar o encarregar un estudi sobre infància i habitatge per conèixer **l'impacte que les mancances de les llars** causen en els nens i nenes, en quins àmbits i dimensions els afecta, i quins efectes causa en la seva salut mental.
- Determinar **indicadors quantitius i qualitius** que ajudin a elaborar una radiografia acurada i real de la situació i a partir dels quals es puguin derivar les mesures oportunes per garantir estabilitat i igualtat d'oportunitats als infants.
- Abordatge específic des dels serveis socials i equipaments d'atenció a la infància i l'adolescència per tal de **protegir i prevenir** els infants de situacions de fragilitat social, **maltractaments**, abusos, negligència i conductes de risc. I en màxima coordinació amb la Generalitat a través de la DGAIA.

Propostes en l'àmbit de la joventut

- Realitzar un pla de xoc a curt termini per a l'ocupació juvenil, mentre es prepara el nou Pla per al Foment de l'Ocupació Juvenil i de qualitat. Fomentar les polítiques actives d'ocupació per a joves des de Barcelona Activa.
- Garantir i impulsar el desenvolupament dels casals d'estiu. Valorar-ne tant la vessant educativa per a infants com la laboral per a joves.
- Desenvolupar i potenciar programes específics per a joves als CSMA i CAS. Reforçar la xarxa de CSMIJ.
- Facilitar la reconversió d'una part dels apartaments turístics en allotjaments temporals per a estudiants.

Propostes en l'àmbit de les persones grans

- Ampliar el programa VINCLES, eina imprescindible d'acompanyament, cura i detecció de persones grans que estan soles.
- Desplegar el projecte RADARS a tots els districtes de la ciutat (que actualment ja hauria d'estar funcionant) reforçant l'imprescindible treball comunitari.
- Reconvertir els baixos d'edificis en habitatges per a persones amb discapacitat o per a persones grans.

Propostes en l'àmbit de les famílies, conciliació i usos del temps

Fins ara les diverses administracions feien tímides passes endavant per anar-se adaptant a les lògiques d'una reforma horària, però la nova relació que en confinament tenim amb el temps fa emergir l'assignatura pendent del canvi de model en polítiques d'usos del temps a la ciutat de Barcelona.

Sobre el paper, es considerava el temps com a font de riquesa i es maldava per redistribuir-ne l'ús, cercant l'equitat i el benestar, amb polítiques públiques com el Pacte del Temps. Es reivindicaven horaris més cívics i compatibles amb la qualitat de la vida laboral, personal i de distribució de les tasques de cura entre homes i dones.

Però ara més que mai el tema és damunt la taula. Les setmanes de confinament ens han empès a teletreballar des de casa i ens han posat el mirall davant per reconsiderar elements essencials com el temps, la família, la conciliació, el teletreball i les tasques de cura.

El treball des de casa, forçós aquests dies, ens proporcionarà una informació sobre l'aplicabilitat d'aquest mètode de treball, la rendibilitat en les empreses com a mesura de conciliació i els efectes que també causa en el medi ambient.

L'altra cara de la moneda del confinament és l'aturada econòmica de molts sectors i la de molts treballadors i treballadores que es queden temporalment sense sou. L'afectació que això té en la gestió diària de les famílies és greu i té repercussions socials, especialment en aquelles famílies en situació de vulnerabilitat. Davant d'aquestes situacions, que malauradament no són poques, cal un canvi de mirada integral que posi les persones i les cures al centre i

modificar les prioritats del nostre sistema. Cal fer aflorar les realitats invisibles que hi ha, com la dels infants, que tenen uns interessos i unes necessitats que s'haurien d'atendre amb especial atenció.

Hem d'aprofitar la situació actual per avançar cap a la reforma horària i posar en valor les bones pràctiques adquirides (àpats, salut, temps de cures, teletreball). Amb la reactivació econòmica, implementar nous horaris socials encaminats a la conciliació i aprofitament del dia: avançar horaris dels esdeveniments culturals, dels TN, de la programació de TV, compactar horaris de comerços, etc.

- Prendre aquests dies de treball forçós des de casa per part de les persones treballadores tant de l'àmbit públic com del privat i analitzar i avaluar les condicions i la qualitat des dels diversos àmbits (laboral, qualitat del treball, riscos i salut en el treball, etc.)
- Aprofitar per realitzar un estudi estadístic i analític sobre el treball de cures en temps de confinament: extreure informació sobre la possible feminització de les tasques domèstiques i de cura i la sobrecàrrega de treball laboral/domèstic de les dones. Analitzar-ne els efectes i repercussions pel que fa a l'estat de la salut física, mental i emocional de les dones i en la gestió del temps.
- Augmentar i diversificar el suport de professionals i acompanyament a les famílies per fer front a les desigualtats que s'han aguditzat amb el confinament i consensuar, entre els professionals d'educació, de salut i de serveis socials bàsics, un mapa d'indicadors per detectar la conflictivitat familiar.
- Impulsar un pla de mesures econòmiques i ajudes a famílies que han patit especialment les conseqüències del confinament forçós (pèrdua de la feina, infants i persones vulnerables a càrrec, fer front a pagaments de lloguers, impostos, hipoteques, despeses bàsiques de llum, aigua i gas, etc.).

Propostes en feminismes, diversitat sexual i identitat de gènere

La feminització de la pobresa es constatarà, un cop més com una realitat. La pandèmia de la Covid-19 ha afectat de ple el sector sanitari i té derivades en l'atenció a les persones grans i persones malaltes, i en les cures en general. Són àmbits tradicionalment feminitzats i alhora invisibilitzats i desvaloritzats socialment. En plena emergència sanitària, aquests sectors en són protagonistes i

centren la major part de l'atenció, però desconeixem la magnitud dels costos personals, laborals i familiars que estan tenint per a milers de dones que de forma directa o indirecta fan front a la crisi sanitària.

Tal com ha passat històricament, costa demostrar els efectes de les desigualtats perquè no s'han tingut mai dades desagregades per sexes. Encara avui passa el mateix i no tenim desagregades les dades relatives a la pandèmia: no sabem empíricament si la crisi sanitària i les seves conseqüències estan afectant més les dones que els homes, perquè no sabem quin percentatge de positius són dones, ni quin és el percentatge de persones que han mort pel virus. Tampoc sabem quantes dones hi ha entre els sanitaris ni quin percentatge correspon a metgesses i a infermeres. I tampoc sabem del personal cuidador a primera línia, com el que treballa a residències de gent gran, quin tant per cent són dones.

La principal conseqüència de la pandèmia ha estat un confinament forçós que en alguns sectors laborals i de població representa un agreujament de la seva situació. És el cas de dones, majoritàriament migrades, que es dediquen a les tasques domèstiques o de cures en centres o cases particulars. És un sector de per si precari al qual ara se li suma la desprotecció sanitària per fer les cures, o bé s'han quedat sense poder anar a treballar a causa del confinament i, per tant, sense cobrar. Aquesta situació accentua el risc d'exclusió social, que s'estén als membres familiars que depenen d'aquesta persona (ja siguin a casa seva o al seu país), aguditzant encara més l'anomenada feminització de la pobresa.

L'altre risc que comporta el confinament per a algunes dones és el de patir violència masclista pel fet d'haver d'estar tancada a casa dia i nit amb el potencial agressor i amb dificultats per demanar consell o ajuda.

Algunes solucions a tota aquesta problemàtica passen per:

- Impulsar mesures regularitzadores allà on ho permeti el marc competencial i instar els òrgans competents perquè posin en marxa la regularització laboral d'aquest sector, per tal que les dones que hi treballin no es vegin desprotegides laboralment.
- Regularitzar el permís de treball sense necessitat de contracte de treball
- Reconèixer la condició de refugiades i autoritzar-los la residència
- Garantir els drets de tota la ciutadania i regularitzar les dones que estan en situació administrativa irregular, al·ludint a l'aplicació de l'article 127 –“quan s'esdevinguin raons d'interès públic o de seguretat nacional”– del Reial decret 557/2011, d'aprovació del Reglament de la Llei orgànica 4/2000, sobre drets i

llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, després de la seva reforma per la Llei orgànica 2/2009.

- Pal·liar la feminització de la pobresa, que s'incrementarà arran del confinament i de la crisi sanitària, i preparar mesures específiques i extraordinàries per frenar la pobresa femenina amb ajuts i suports de forma transversal per minimitzar el cost de les despeses corrents i primeres necessitats.

A més de les mesures que ja s'estan duent a terme:

- Condonar el pagament del lloguer d'habitatges socials (no ajornar) i aturar desnonaments de famílies en situació de vulnerabilitat (no posposar)
- Impulsar i instar totes les institucions perquè treballin amb la gestió de dades de forma desagregada per sexes. En aquesta crisi ens hem oblidat de la perspectiva de gènere. La desagregació de dades ha de servir per analitzar l'existència o no de desigualtats o discriminacions per raó de sexe. Caldria conèixer les dades relatives a la pandèmia desagregades, en nombres absoluts i també percentatges, en definitiva, saber empíricament si la crisi sanitària i les seves conseqüències estan afectant més les dones que els homes.
- Més enllà de les mesures preventives de difusió dels serveis disponibles perquè arribin a les víctimes potencials, cal idear i engegar un Pla d'Acció postconfinament per detectar i protegir les víctimes de violència masclista. Un pla amb mesures concretes, eines de suport, facilitar gestions i tràmits com la denúncia, tractaments psicològics, ordres d'allunyament, etc. de manera que sigui àgil, ben coordinat amb tots els agents implicats i no sigui revictimitzador. La gestió de possibles casos de violència masclista haurà de ser prioritària i per això caldrà ampliar la dotació de recursos i distribuir-los equitativament per tots els districtes, incrementar personal especialitzat en atenció a víctimes violència masclista (seguretat, salut, serveis socials, serveis jurídics, etc.) i facilitar vies de contacte, informació, denúncia, acompanyament per a víctimes i testimonis.

Propostes en l'àmbit dels drets de ciutadania

- Un cop s'aixequin les mesures restrictives de la Covid-19, es previsible un col·lapse dels serveis de SAIER i SOAPI. Caldrà prendre mesures d'emergència

per pal·liar la càrrega normal, el retard acumulat i la reactivació en període estival. Proposem doncs:

- Nomenar la direcció del SAIER.
 - Redimensionar el servei i agrupar-lo en un únic edifici
 - Dur a terme un Pla de contingència per suplir l'aturada i les restriccions de serveis fent partícip la Xarxa d'Acollida i Acompanyament per a Persones Immigrades a Barcelona (XAAPIB).
- Realitzar un estudi de l'afectació de la Covid-19 segons el país d'origen.
 - Atorgar l'autorització de residència i treball i regularitzar la situació administrativa de les persones que estiguin en situació irregular la de les sol·licitants d'asil.
 - Garantir l'empadronament de tots els residents en el municipi corresponent.
 - Atorgar el dret a la prestació d'atur i la incorporació plena al règim general de la Seguretat Social. Ratificar el Conveni 189 de l'Organització Internacional del Treball (equiparació al règim general). Elaborar un estudi de la viabilitat del xec servei per a la contractació de persones treballadores de la llar i la possibilitat d'implementar un pla pilot al municipi per valorar-ne l'efectivitat.
 - Demanar, un cop més, al govern espanyol el tancament definitiu del CIE.
 - En l'àmbit funerari, ampliar el nombre de places disponibles per a inhumacions segons el ritus islàmic.
 - Incorporar la mirada intercultural en la comunicació de l'Ajuntament de Barcelona. Implementar les accions necessàries perquè la plantilla de l'Ajuntament incorpori la diversitat d'origen pròpia de la població.
 - Elaborar un Pla Integral per combatre tots les accions d'odi que abracci tots els delictes d'odi i discriminació.
 - Crear un observatori sobre delictes d'odi on es puguin consultar, analitzar i fer el seguiment de dades i donar continuïtat a l'informe sobre l'abordatge dels delictes d'odi i les discriminacions a Barcelona.
 - Potenciar l'Oficina per a la no discriminació (OND) difonent els seus serveis des dels barris i també iniciatives com la "Xarxa Barcelona Antirumors."
 - Fer un reconeixement públic a les xarxes d'entitats i associacions que en el moment d'emergència han destacat per la seva implicació social i oferir-los ajuda de material.

L'habitatge, un dret social

Aquests moments de confinament ens porten a preguntar-nos si cal repensar el tipus d'habitatge en què vivim, si compleix les nostres necessitats actuals i les futures, les quals s'intueixen canviant i amb noves necessitats d'espais. Hem de tenir clar quins espais són els necessaris en els nostres habitatges. Necessitem espais on poder treballar, plantejar-nos si els espais de dormir han de ser estàtics i tancats, incrementar els espais exteriors i semiexteriors, garantir la llum natural i ventilació suficients, espais interns de confinament o segurs. Necessitem espais comunitaris que puguin subdividir-se o que se'n pugui gestionar l'ús, garantir la grandària necessària dels nostres habitatges, pensar-los també per als nostres infants i preparar-los per episodis de confinament obligatori. Ens cal una reflexió seriosa i pausada, que va més enllà de crear o no una nova tipologia o un nou model, ja que l'habitatge és una cèl·lula dins d'un organisme anomenat ciutat, que ha de tenir els equipaments bàsics, els serveis de proximitat, el verd, l'espai públic necessaris... Tot això ens ha de dirigir a una revisió de les normatives d'habitabilitat i d'accessibilitat, de les polítiques actuals d'habitatge i del tipus d'urbanisme a desenvolupar.

Hem definit 25 mesures per millorar les polítiques d'habitatge a Barcelona que detallem a continuació classificades en 3 blocs:

Ampliació, gestió i manteniment del parc públic d'habitatge, assequible i social

- Comprar i mobilitzar habitatges cap al parc d'habitatge de lloguer social i assequible.
- Mobilitzar l'habitatge d'ús turístic cap al parc públic d'habitatge de lloguer social i assequible.
- Mobilitzar els hotels cap a nous usos com residències de gent gran, d'estudiants o habitatges dotacionals.
- Donar solució i mobilitzar oficines en planta pis que hagin de tancar cap al parc d'habitatge social i assequible de lloguer.
- Donar solució als pisos ocupat per persones grans que viuen soles i oferir estabilitat de futur a aquestes persones.
- Donar solució als pisos hipotecats privats per incorporar-los al parc d'habitatge de lloguer social i assequible.
- Mobilitzar sòls i béns de l'Església.

- Mobilitzar els edificis d'aparcament de vehicles i convertir-los en edificis d'habitatges de lloguer social i assequible.
- Estudiar la supressió de benzineres o incentivar-ne noves tipologies (punts de càrrega) a canvi de construir habitatge social i assequible de lloguer en el seu sòl.
- Oferir ajudes al pagament de la hipoteca dels petits propietaris de pisos de lloguer a canvi de posar o mantenir un lloguer social o assequible.
- Incentivar la propietat temporal.
- Crear una gran cooperativa d'impuls públic per possibilitar ajuts i facilitar el finançament a la compra de pisos en el mercat privat a canvi de garantir la no especulació
- Dur a terme la intermediació social
- Millorar la gestió de les llicències d'obra dels habitatges d'HPO per aconseguir reduir els terminis de concessió.
- Crear comunitats de gestió.

Prevenició de l'emergència habitacional, garantia de l'accés a l'habitatge i reducció de l'exclusió residencial

- Regulació per congelar, reduir o limitar el preu dels lloguers
- Establiment de limitacions als capitals/fons d'inversió per a la compra d'habitatge si no es destina al lloguer social o assequible
- Reserva d'algunes places per joves sense llar en residències d'estudiants
- Foment de la instal·lació de generadors d'energia verda a l'edifici a canvi de subvencions sobre el lloguer o per a obres de rehabilitació
- Garantia de la connexió bàsica de les xarxes
- Reforç urgent de les Oficines d'Habitatge

Instruments d'ajuda i finançament

- Creació d'un fons publicoprivat per mobilitzar les grans carteres d'habitatge
- Augment dels ajuts al lloguer de l'habitatge per a persones que hagin entrat en situació de vulnerabilitat, tant del parc públic com privat
- Ajuts, facilitats i més finançament a les empreses i operadors socials que construeixin, comprin o gestionin lloguer social i assequible
- Taxa sobre els HUTs com a mitjà de finançament per habitatge social

4. L'educació i la cultura com a eines de transformació

Cultura per recuperar la ciutat

Històricament la ciutat de Barcelona ha donat resposta a l'ambició d'una ciutat que ha exercit de capital sense ser-ho. En això, la cultura, malgrat els problemes i les múltiples mancances, ha tingut un paper essencial.

La cultura mostra i referma el que som, ens situa al món. Converteix els nostres valors en valors de la comunitat, ens fa lliures i ens fa grans.

Just en aquest moment, en què cal redefinir les línies estratègiques de futur de la ciutat, l'aposta per la cultura ha de ser més important que mai. La cultura pot i ha d'esdevenir motor de recuperació i cohesió educativa, social, creativa i econòmica.

Ho ha de fer sense copiar models previs ni predeterminats. Barcelona és única; no s'han de copiar models aliens, sinó apostar per bastir un model propi que li confereixi singularitat i identitat, i que sigui pensat sobretot per fer créixer la cohesió social i el nivell de formació, preparació i voluntat democràtica de la seva ciutadania.

Però també per conferir nou caràcter i oportunitats per relançar la ciutat. Amb tot això, proposem:

Rescat i relançament de la creació: una nova aliança i un nou pacte per al sector

Abans de la crisi de la Covid-19, tot i haver passat deu anys de precarietat, la cultura aportava prop de 4.000 milions d'euros al VAB de Catalunya, el doble que sectors com l'agricultura i un terç del que aportava la construcció. Comptàvem amb més de 35.000 empreses, que representaven el 3,5% del total de treballadors i treballadores de Catalunya amb més de 100.000 persones ocupades. Tot i això, l'escassetat econòmica i de finançament dels darrers deu anys han suposat un llast i un ofec permanent per a tot el sector, ha mantingut gran part del sistema creatiu a la pura subsistència i ha condemnat una gran part dels seus creadors a viure en una precarietat permanent.

L'impacte que tindran aquests mesos de tancament són difícils de preveure. La crisi actual, amb un tancament obligat de les sales de difusió i de la presència en espais públics, pot ser letal, sobretot per aquells projectes i programes que

menys depenien del sector públic. La ciutat ha patit una desinversió cultural. Recuperar la normalitat en l'ocupació dels aforaments i l'hàbit i la por del públic a compartir espais públics poden tenir un impacte important. Recuperar-la no és qüestió de crèdits (o no només). Caldrà un programa ambiciós de rescat per al seu relleu.

Barcelona és una ciutat culturalment dinàmica, que crea i atrau talent, però aquest necessita d'un ecosistema que li permeti desenvolupar-se i créixer. Mai com ara serà tan necessari el suport, ni les aliances publico-privades per recuperar i relleu el desenvolupament de projectes culturals. Cal, doncs:

- **Una aliança publico-privada per a un rescat i relleu** d'institucions, companyies i sales independents; d'editorials emergents, i productores independents. Caldrà incloure-les en la programació de festivals de l'ICUB i dels centres nacionals, en els nous projectes educatius i de proximitat. Implicar-les en la definició i el relleu d'un nou projecte de ciutat i crear una campanya de comunicació d'impuls i relleu del sector. Caldrà associar cultura i ciutat amb un compromís mutu de recuperació fins a finals del 2021.
- **Combatre la precarietat:** Crear el cens d'artistes de la ciutat. I, conjuntament amb totes les administracions, impulsar l'Estatut de l'Artista (també en l'àmbit europeu), que ha de permetre les reformes per adaptar la legislació laboral, fiscal i de seguretat social a les característiques d'intermitència i de creació del sector. Crear una renda mínima universal de quarantena per al sector.
- **Millorar el finançament i la fiscalitat:**
 - **Diversificar línies d'ajut,** crèdits de fons reintegrables i de préstecs tous per a producció, inversió i desenvolupament de projectes. I un fons de rescat a fons perdut per a un nou impuls econòmic d'aquells projectes que amb sostenibilitat demostrada ara poden veure en perill la seva continuïtat. Coordinar totes les institucions, també l'Estat, amb programes complementaris d'ajuts i de programació. Flexibilitzar taxes i impostos: IVA zero fins a finals del 2020 i, a partir d'aquell moment, situar l'IVA cultural en el 4%.
 - **Impulsar l'Europa creativa:** Facilitar l'accés a finançament internacional, procedent de la UE i del Banc Europeu d'Inversions per desenvolupar les missions europees definides com a prioritàries, com per exemple, la digitalització cultural, la interculturalitat o la cohesió social, crear

projectes en xarxa i participar activament en la construcció de l'Europa creativa, social i cultural.

- **Enfortir la Fundació Barcelona Cultura:** Crear una estructura de cerca de finançament privat per al suport de projectes d'impacte social i descentralització territorial. Fomentar el mecenatge. Fer créixer la Fundació Barcelona Cultura com a espai de finançament de projectes de país.

- **Millorar l'ocupació:**
 - **Crear una oficina del SOC especialitzada en ocupació creativa.** Proporcionar als creadors l'acompanyament en la gestió, comunicació i internacionalització i cerca de finançament dels seus projectes, sobretot als actors culturals de base (creadors, petites companyies, entitats, etc.) i **crear una borsa de treball europeu** especialitzada en sectors creatius.

- **Millorar la professionalització i el suport al desenvolupament dels projectes culturals**
 - **Crear Barcelona Actua,** una Barcelona Activa de segona generació enfocada a activitats de risc, amb un alt impacte social. Una eina per enfortir la vessant empresarial i econòmica dels sectors creatius, oferint assessorament en la gestió; formació enfocada al desenvolupament dels projectes i cerca de fons de finançament.

- **Compromís dels mitjans de comunicació**
 - **Convertir betevé en un canal** de difusió i creació de continguts culturals, una plataforma cultural permanent amb una major presència d'intel·lectuals, artistes i científics, amb un acord estratègic per produir nous programes de ficció i documentals i amb un acord amb les filmoteques i televisions locals europees, per promoure el cinema i la cultura europea a les televisions públiques. Un canal cultural de ciutats d'Europa.

Aposta per nous sectors creatius

- **Barcelona, capital cultural de la Unesco: Convertir Barcelona seu literària i editorial internacional** en ciutat refugi d'escriptors, periodistes, fotògrafs, il·lustradors.. que estan en zones de perill (guerra, censura o persecució

política...). Crear espais de residència: Casa de l'escriptor, que concentri totes les associacions i entitats de promoció de la lectura i l'edició. Enfortir cicles formatius de les professions vinculades al llibre. Convertir la futura Biblioteca provincial en un centre de promoció i ajut a l'edició de totes les llengües que es parlen a la ciutat i al Mediterrani.

- **Crear un centre de creació digital.** Potenciar Barcelona com a centre de disseny. Articular la força dels seus espais de formació (Massana, Eina, Elisava, Llotja...), els espais de difusió (Centre Hub Bcn), amb els ajuts al desenvolupament de projectes de Barcelona Actua. Vincular el disseny a la recuperació urbanística de la ciutat i crear vincles amb els nous espais d'innovació relacionats amb la sostenibilitat i el sector de la salut i benestar. Apostar per un gran projecte per a la remodelació de Maria Cristina, per impulsar un nou districte creatiu a Montjuïc, convertint el recinte de la Fira i tot Maria Cristina en un nou espai de creativitat. Facilitar a joves dissenyadors espais de creació/producció/divulgació i venda. Creació d'espais de promoció digital, i en la mesura que sigui possible, facilitar-ne la presència en fires i mostres internacionals. Promoure la influència del nou disseny en la indústria i el *retail*.
- **Reforçar Barcelona dins d'una aliança europea per a la producció audiovisual.** Reestructurar les polítiques audiovisuals. Fer una aposta més selectiva i més enfocada a enfortir els lligams i la col·laboració amb la indústria europea. Posar en valor les fortaleeses del sector: talent, qualitat i prestigi de la producció de documentals, festivals de tendències, bon nivell de formació de professionals (manca professionalització en ficció). Incrementar aliances europees. Sumar produccions i talent. Reforçar la presència del cinema europeu a les televisions públiques i sales. Concentrar fons i multiplicar l'acompanyament. Crear un fons amb operadores de telecomunicacions destinat a crear contingut, donar suport al cinema europeu, garantir drets d'autor en les retransmissions *on line*.
- **Incorporar el pensament i la recerca com a prioritats culturals:** Donar suport a espais de pensament i *think tanks* i a la recerca en ciències socials enfocades a determinar els canvis de la societat. Convertir la cultura en l'agent transformador que vetlla i debat sobre els objectius de desenvolupament sostenible, que elabora propostes de transformació i implica el conjunt de la societat en la construcció del seu futur col·lectiu. Proposem dos nous projectes prioritaris que han de convertir Barcelona en referent:

- *El Centre de Benestar Planetari*, destinat a aglutinar la recerca existent en aquest camp, connectar-la amb altres centres de recerca internacional, atraure talent, promoure innovació i impulsar la transferència de coneixement en els àmbits econòmics, polítics i socials.
- *Can Ricart*. Espai de recerca i formació artística interdisciplinar. Creació de línies de recerca entre art i pensament. Nous formats. Creació d'un observatori de tendències culturals

Cultura per vertebrar i cohesionar la ciutat

La cultura construeix comunitat, recupera la memòria, repara conflictes. És una eina bàsica per incidir en la meritocràcia i reduir les herències i llegats culturals que generen desigualtat.

Hem de reivindicar la cultura com un dret. Garantir un accés universal a la cultura. I això vol dir no només aplicar preus socials en tota l'oferta cultural en què participa l'Ajuntament de Barcelona, sinó, també, reequilibrar culturalment la ciutat: en la seva presència en el territori, en la possibilitat d'accés dels seus ciutadans, en la capacitat de participar i ser actor del fet creatiu. Es tracta de garantir la democratització i la democràcia cultural. Fer visible i representativa la diversitat cultural que té la ciutat. Afavorir l'accés cultural d'aquells col·lectius que viuen situacions de vulnerabilitat o limitats de llibertat. Reduir les herències i llegats culturals que generen tanta desigualtat.

- **Construir una plataforma d'agitació** per connectar equipaments i propostes. Multiplicar espais i formats, omplir els racons d'activitats, i d'escenografia els carrers, connectar plataformes i fer de la ciutat un àgora de pensament permanent. L'objectiu és aconseguir més equitat través de la cultura, més participació i més cohesió social. Prioritat: Ciutat Vella i Besòs.
 - **Crear una xarxa activa** de biblioteques, sales alternatives, llibreries, centres cívics, teatres, entitats, treballant en i amb l'àmbit educatiu i escolar.
 - **Establir un preu social** en tots els equipaments públics i subvencionats.
 - **Comprometre's amb la diversitat**: La cultura neix i es fa gran en la diversitat, en el diàleg entre grups culturals, en el respecte a la

diferència. Es fossilitza una cultura que només es cuida del seu patrimoni i les seves tradicions. Es mor una cultura que no innova, no incorpora, no interacciona, no fusiona. Proposem dos programes:

- Vincles: per fomentar la col·laboració de l'associacionisme i la cultura comunitària, amb les associacions, ateneus... que mostrin compromís intercultural, valors d'equitat i llibertat i ajudin a crear nous lideratges.
- Residències: per promoure la col·laboració continuada d'artistes, intel·lectuals d'aquí i de fora, treballant amb col·lectius i entitats de proximitat. Generar nous coneixements i nous lideratges.

Reequilibri per l'equitat

- Proposar un **programa d'inversió** que faci possible que a cada districte hi hagi una oferta de comerços i equipaments culturals (llibreries, centres cívics, sales alternatives, sales de concert, etc).
- **Definir un Pla d'usos culturals** que vetlli per a un major equilibri territorial, i ajudi a protegir el preu dels lloguers dels projectes culturals. Per això, caldrà estudiar la possibilitat d'incloure en la llei de patrimoni la protecció de l'activitat com a bé immaterial.
- **Donar suport a la proximitat**, a les companyies de teatre amateur, amb un impacte important sobre els barris i estretament lligades als ateneus i centres cívics de la ciutat. Consolidar les fàbriques de creació, maximitzar-ne la utilització. Completar el mapa amb una fàbrica de creació dedicada a la música. La característica de les fàbriques de creació és que són un híbrid entre l'exhibició comercial i l'experimentació, al qual s'afegeix un altre element essencial: l'arrelament al barri on són, que es materialitza en la seva connexió amb la resta d'equipaments de l'entorn -biblioteques, museus, instituts, etc.
- **Potenciar l'art com a eina de transformació del paisatge**: Incorporar conceptualment l'arquitectura, el disseny i el paisatge com a nou patrimoni cultural. I incorporar l'escultura i l'escenografia com a eines d'intervenció en l'espai públic. Modificar les normatives de paisatge urbà per tenir una major flexibilitat i presència.

Cultura per l'educació i educació per la democràcia

Desvinculada de la capacitat democratitzadora de l'educació, la cultura i la creativitat perden la seva força i esdevenen un univers tancat, com un passaport de vida amb accés restringit. D'aquí que aconseguir convertir-la en un bé universal és la dificultat principal no només de les polítiques culturals, sinó de la mateixa democràcia.

“*Cultura per a l'educació*” ha de passar a ser un objectiu nuclear de les polítiques culturals. Vincular la cultura a l'educació és segurament un dels principals reptes que ens proposem afrontar. L'escola és l'espai capil·lar que arriba a tot el territori i a tota la població i és el primer soci que la cultura necessita per aconseguir el seu principal objectiu d'equitat i convertir-se de veritat en una eina d'ascensor social.

Hem de deixar de pensar a “fidelitzar públics” i pensar a “formar ciutadans lliures”. Fer que la cultura i el coneixement siguin una font d'emancipació, de capacitat crítica i de reflexió, de descobrir la bellesa, de donar forma transformadora a la imaginació.

Desenvolupar una proposta cultural educativa de ciutat és especialment important en un moment en què tenim una generació infantil i jove que veu el seu futur amenaçat i ens cal la seva confiança i l'energia creativa per proposar nous imaginaris d'un futur que és el seu. Connectar els àmbits de la creació i del pensament en aquest procés és una oportunitat que necessita la cultura i és indispensable per a l'educació. En aquest moment de confinament i escoles tancades això s'ha fet encara més evident. La quantitat de propostes culturals – des del cinema, la filosofia, l'art, la ciència, la música o la poesia – que haurien pogut ajudar a donar continuïtat als programes educatius és ingent.

- **Crear un equip de dinamització pedagògica a cada districte** que treballi amb les escoles per fer créixer i multiplicar les residències i que connecti les escoles amb programes educatius dels centres culturals o amb l'oferta cultural del districte (biblioteques, centres cívics, llibreries, entitats culturals...). I alhora que converteixi els centres educatius en centres cultura, en espais de trobada social, espais de coneixement i difusió oberts a tothom, laboratori d'idees i un espai de construcció del coneixement, obert al barri.
- **Crear un programa educatiu per a escoles d'alta complexitat** per vincular-les a les diferents entitats culturals de referència, per treballar els diferents llenguatges de forma interdisciplinar.

- **Reforçar la vinculació entre activitats de lleure i cultura.** Obrir un programa de beques per a extraescolars en ensenyaments artístics.
- **Crear una oferta de formació/creació artística multidisciplinària a cada districte,** començant per aquells que no disposen d'un centre d'ensenyament musical públic.
- **Ordenar el mapa d'ensenyaments artístics de caràcter professional,** definint nous recorreguts transversals, proposant nous programes de recerca i de formació pedagògica: Can Ricart, i nous centres de formació professional vinculats als sectors creatius: edició, disseny, audiovisual, moda...

Nova governança cultural

No serà possible aquest canvi sense una nova governança que estimuli els pactes institucionals, territorials i amb el sector privat; que converteixi l'Administració en un ens d'acompanyament i dinamització i que li confereixi l'agilitat per adaptar-se amb rapidesa a les noves necessitats d'aquesta crisi, i les que poden venir. Cal sobretot:

- **Mirada llarga:** Definir un projecte cultural global de llarga durada (20 anys). Crear una taula de finançament a deu anys en l'àmbit de la Cultura i compartir prioritats amb altres agents, públics i privats.
- **Aliança publico-privada** per rescatar, relançar i redefinir el nou enfocament i ambició cultural de la ciutat. Redefinir instruments.

Nous pactes:

- **Nou pacte metropolità:** Barcelona ha d'assumir la seva dimensió metropolitana i la seva projecció internacional. Pensar les polítiques culturals en clau metropolitana i teixir complicitats amb els ajuntaments de l'àrea per crear nous pols de centralitat, nous circuits d'exhibició i nous itineraris patrimonials.
- **Nou pacte institucional:** Barcelona ha de tenir cura del territori. Això vol dir saber treballar en xarxa amb tots els municipis del país. Això és important en

molts camps però la implicació de Barcelona en els projectes estratègics de país té un rellevància especial en la creació d'un ecosistema cultural.

- **Nou pacte de capitalitat:** Barcelona necessita suport per definir el seu projecte propi. Singular per a la ciutat, però també en el context europeu i internacional. La situació actual no pot fer renunciar al rol de la cultura en la creació d'intercanvis. Tot i que en aquest primer moment les col·laboracions hauran de repensar-se, i s'hauran de crear nous formats en l'àmbit digital i en la conceptualització i disseny de projectes. Tot i això, tant aviat com sigui possible no podem renunciar a les residències d'artistes i intel·lectuals, a la creació de fons de suport a les coproduccions, als intercanvis d'artistes i a l'impuls de beques dels centres de formació. A dissenyar i participar en activitats i fer apostes compartides entre ciutats (festivals, fires, promoció de museus, coordinació de programacions teatrals, operístiques o musicals...). Si alguna cosa hem après és que no ho podem fer sols.
- **Nou pacte publicoprivat:** L'Administració ha de ser més dinamitzadora i **facilitadora** que productora. Ha d'acompanyar la cultura en el seu desenvolupament, connectar i crear sinèrgies per enfortir-ne les capacitats de gestió, facilitar els circuits i l'accés als recursos, informar de possibilitats i oportunitats de presència i de finançament. Refundar l'ICUB: passar d'una estructura que produeix a una estructura que dinamitza tot allò que passa a la ciutat. Revisar processos: més agilitat i menys burocratització. Més confiança i espais de col·laboració. Incrementar l'autonomia de gestió dels centres dependents directament o indirectament de l'ICUB.

L'educació: prioritat i futur de la ciutat

Barcelona forma part de les principals xarxes internacionals de ciutats educadores. Ha estat, és i serà un model de ciutat en aquest aspecte. Convençuts que és en l'educació on es juga el futur de la ciutat, posarem l'educació –junt amb la cultura– al centre de les nostres prioritats .

Posar l'educació en el centre implica tenir una mirada integral de tots els agents educatius que actuen a la ciutat: escoles bressol, escoles i instituts, però també escoles de música, escoles d'adults, ensenyaments artístics, biblioteques, centres cívics, ateneus...; implica posar tot el coneixement i el pensament al servei d'un projecte educatiu compartit que tingui per objectiu enfortir les capacitats i,

per tant, les llibertats de la ciutadania, i crear les condicions perquè ho puguin fer amb igualtat d'oportunitats.

Per tant, les prioritats de la nostra política educativa se centren en aquells aspectes que encara avui tenen un impacte més gran en la generació de desigualtats: l'accés a l'educació 0-3; el combat contra la segregació i l'abandonament escolar; l'escletxa digital que tant ha afectat en aquests dies; allargar l'obligatorietat educativa fins als 18 anys; redefinir els cicles de formació professional, i fer un projecte d'educació al llarg de la vida.

Tot això necessita d'un nou pacte per a l'educació que permeti fer una planificació per als propers quinze o vint anys, redefinir competències, reorganitzar l'estructura i posar les pautes perquè el sistema educatiu estigui preparat i obert a nous reptes d'aprenentatge. Resumim així les nostres prioritats i propostes:

Universalització educació 0 a 3

Avui, només un 46% dels infants de 0 a 3 anys estan escolaritzats, i si tenim en compte els que accedeixen a una escola bressol municipal, aquest percentatge es redueix a un 20%, variant en funció de l'edat. Aquest comportament no és homogeni en tots els districtes. I es fa evident la relació entre nivell educatiu, social i econòmic dels progenitors en relació amb l'escolarització 0-3 dels seus infants amb una diferència que pot arribar a ser el doble entre un districte de la ciutat i un altre.

- **Necessitem una reforma en profunditat del sistema 0-3.** I això vol dir no només més places d'escoles bressol sinó sistemes que permetin la conciliació de la vida personal, laboral i familiar alhora que s'han de millorar les condicions laborals dels professionals i les professionals que hi treballen. Ens hem de proposar doblar les places actuals d'escoles bressol municipals 0-3, i fer-ho tenint en compte les realitats socials, econòmiques i educatives de cada barri i de cada districte. És evident que l'accés a l'escolarització dels infants 0-3 és avui un dels símptomes que mostren la desigualtat actual i més influeixen en la desigualtat futura. I específicament, cal:
 - **Incorporar el P-2 al sistema universal no obligatori.** Assegurar que el percentatge de places i d'infants escolaritzats de 2 a 3 anys és homogeni en tota la ciutat i aprofitar les disponibilitats d'espais a primària per començar de manera immediata, intentant assumir els

4.248 alumnes de 2 i 3 anys escolaritzats avui a les escoles de bressol públiques i incrementar l'oferta gradualment fins a fer-la universal.

- **Obrir espais de 0-1 alternatius**, més àgils, més flexibles, més distribuïts, prioritzant els barris amb més persones en situació de vulnerabilitat i ampliant les places en escoles bressol públiques per als alumnes d'1 i 2 anys.
- Donar a les Escoles Bressol un rol de coordinació, seguiment, assessorament i tutela de tot el sistema.

Aposta per l'institut-escola, inversions i acord per l'equitat

En l'educació obligatòria Barcelona compta amb un sistema educatiu de qualitat amb un pes encara predominant de l'escola concertada: un 51,3% en el cicle infantil, un 54,9% en l'educació primària, i un 61,7% a l'ESO. El pes de l'escola concertada fa que sigui impossible planificar i actuar en el sistema sense tenir en compte aquesta realitat. Per això proposem:

- **Revisar els concerts** i els compromisos que ha de comportar en termes d'equitat i de redistribució, tant pel que fa a la segregació escolar com al nivell de fracàs o de necessitats educatives especials que s'han concentrat fins ara en pocs centres de la ciutat.

Dins les escoles públiques també s'ha creat un subsistema que està creant desigualtat, especialment provocat pel rol i la capacitat de finançament d'activitats d'algunes AFAs.

- **Fer una aposta decidida pels instituts escola** de manera que l'alumnat i la seva família puguin entendre quin és el projecte educatiu que abastarà fins als 16 o 18 anys, del qual formarà part. Aquests darrers anys de dificultats financeres s'han generat desequilibris en els pactes Generalitat-Ajuntament que han fet difícil de preveure una programació de finançament d'obres, millores i noves construccions.
- **Vincular noves iniciatives pedagògiques innovadores als centres**, com ara FabLabs, Biolabs ABP, amb formació i acompanyament, i generant aliances que fomentin la innovació. Aprofundir en el treball conjunt a través del Consorci d'Educació de Barcelona amb les Xarxes per al canvi. Impulsar

accions específiques de **gestió** de la diversitat, de formació intercultural i de promoció del català com a llengua vehicular, alhora que es valoritzaran les diverses llengües de les famílies de Barcelona.

Pla de xoc contra la segregació escolar

Hem d'articular un pla de xoc contra la segregació i el fracàs escolar, garantint que els percentatges d'alumnes de contextos desfavorits responen al percentatge del seu entorn, impulsant accions i recursos per generar atractiu pedagògic dels centres educatius dels entorns més difícils. En aquest sentit, el decret impulsat darrerament pel Departament d'Educació permet una distribució de la segregació entre tots els centres que reben recursos públics, i converteix la lluita contra la segregació en un repte de ciutat. Tot i això, si no es limita prèviament la ràtio d'alumnes en tots els centres i es pacta una ràtio final més baixa en els centres que concentren els percentatges més alts de conflictivitat, difícilment es podrà corregir aquesta tendència, donat que en general els centres compten amb un baix nivell de demanda i acaben concentrant la matrícula viva que es genera al llarg del curs escolar.

- **Lluita contra l'abandonament escolar.** Les xifres que ha recopilat el Consorci són alarmants i requereixen d'una lectura profunda i de plans d'actuació específics, especialment en l'àmbit de batxillerat i primer cicle de formació professional.
- **Incentius per als mestres dels centres d'alta complexitat.** Més salari i més incentius per fidelitat en el lloc de treball, com més alta sigui la complexitat. La mobilitat dels mestres i la dificultat de consolidar equips de treball és una de les dificultats que tenen aquests centres.

Escletxa digital: nova desigualtat educacional

La crisi de la Covid-19 ha posat de manifest el rol de la tecnologia en l'educació actual, i les dificultats que tenim en tots els camps: manca de connexions en una part important de les llars (20%), i de disponibilitat d'equipament per poder assegurar una continuïtat educativa durant el període de confinament. Manca de material adequat als objectius pedagògics. Manca de preparació de part del professorat per fer un seguiment de l'alumnat i portar una dinàmica educativa interessant.

Ha quedat en evidència que els programes d'adquisició de material informàtic per a tots els alumnes que es va dur a terme al 2006 eren del tot encertats. També que la xarxa esdevé una infraestructura bàsica en la concepció de les llars, el que ha de representar incloure la connectivitat en els programes de rehabilitació dels edificis fins ara centrats bàsicament en criteris medi ambientals.

- **L'accés a la xarxa com un dret fonamental**, que incideix de ple en el dret a la formació i a la informació, i que incideix també en la capacitat relacional de tota la ciutadania, però d'infants i joves especialment. Per tant, hem de completar la xarxa com un bé de primera necessitat i per tant de control i regulació pública.
- **Assegurar la protecció de les dades i privacitat dels infants** i la protecció davant els abusos d'ús i comercialització de les dades personals amb altres finalitats.

El Departament d'Educació ha adquirit un total de 20.000 ordinadors i 30.000 targetes d'accés que han estat completats per 3.000 unitats comprades pel Consorci d'Educació. Aquesta inversió no ha cobert totes les necessitats. S'han destinat prioritàriament als alumnes de final de cicle i a altres en situació de vulnerabilitat. Però hem de ser conscients que en una situació com la que hem viscut la bretxa digital es converteix en una bretxa educativa, i que en segons quins entorns, un mes de no continuïtat escolar es converteix en una pèrdua de quatre mesos d'aprenentatge cognitiu, i més encara en l'adquisició d'hàbits i pautes de relació.

- **Preveure un increment en inversió de connectivitat, equips, programes i formació del professorat.** Incloure formació i informació exhaustiva, sobretot als alumnes de segon cicle, de les potencialitats però també dels perills de les connexions i els operadors. Una inversió en elaboració de continguts digitals.

Foment de l'educació fins als 18 anys i mesures de xoc contra l'abandonament escolar

Cal una **aposta decidida per als instituts escola** de manera que l'alumnat i la seva família puguin entendre quin és el projecte educatiu que abastarà al llarg del procés formatiu. En aquest sentit, proposem:

- **Fomentar l'educació fins als 18 anys també** com una mesura per lluitar contra la desocupació juvenil en un moment en què la crisi econòmica fa preveure un impacte important en l'atur juvenil. “Contra l'atur, educació”.
- **Posar en marxa un programa de 10 milions d'euros de beques salari** per a l'alumnat amb risc d'abandonament escolar un cop acaba l'educació secundària obligatòria perquè pugui continuar formant-se.

Ambició i creació d'itineraris professionals en la formació professional de cycle inicial

Hem de revisar l'oferta i fer-la atractiva. Crear centres amb prou densificació d'oferta relacionada i de qualitat, capaç de generar itineraris formatius, dins del cycle inicial de formació professional però també permetre escalar formativament entre cycles.

El cycle inicial de formació professional requereix una aposta valenta que connecti aquestes formacions amb noves prioritats i necessitats professionals de la ciutat que requereixen d'un alt ventall tècnic.

- **Redissenyar el sistema i les passarel·les de transició.** Assegurar la mobilitat i l'escalabilitat és fonamental en el nou disseny de la formació professional.
- **Crear una nova oferta atractiva:** Les formacions que inicien en l'àmbit del disseny, la moda; les professions vinculades a l'edició, la generació de continguts digitals, la música i totes les branques de gestió, comercialització i tècniques sonores de l'audiovisual; el món de l'esport, la salut i les cures; la jardineria i el paisatge, la sostenibilitat i el medi ambient; la programació i els negocis digitals, etc. són àmbits professionals que requereixen de tècnics qualificats.

Aposta per la formació dual en els cycles formatius de grau superior

En el cas de la formació professional de grau superior l'aposta és clara: l'èxit de la formació dual en els cycles formatius de grau superior està demostrada.

- **Proposem incrementar l'oferta de formació professional dual** de manera que consolidi una experiència que porti formació i ocupació de qualitat.

Educació per tots i per sempre

L'educació no s'acaba quan es finalitzen els estudis obligatoris, postobligatoris o universitaris. Disposem d'espais públics i privats (escoles d'adults) i sobretot la possibilitat d'una gran aliança amb la cultura: biblioteques, centres cívics, universitats, fàbriques de creació, museus, galeries d'art, llibreries, sales polivalents... en els quals la ciutadania pot exercir un dels drets més importants que cal exercir: l'educació al llarg de la vida. Hem de crear el marc per donar suport i difondre totes aquestes activitats que, conjuntament amb l'educació reglada, facin de Barcelona la millor ciutat educadora del món. No només volem, sinó que necessitem ciutadania formada i amb sentit crític. Necessitem un projecte educatiu de ciutat, per a tots i per sempre. I per això proposem desplegar un programa ambiciós:

- **Potenciar i diversificar l'oferta d'educació per a totes les edats**, especialment en els centres de formació de persones adultes, però també en altres espais de titularitat pública de la ciutat (centres cívics, casals de barri, biblioteques, museus...) i en els entorns vinculats a benestar o col·lectius en situació de confinament i vulnerabilitat (hospitals, presons, residències, gent gran). Fomentar-la a partir d'una gran aliança amb la cultura, tal com hem dit anteriorment. Fer de les escoles i centres educatius el centre de l'educació al llarg de la vida dels barris, equipaments de barri i nodes de connexió vinculats a les famílies, l'educació no formal, entitats i equipaments culturals, universitats, centres de recerca científica i tecnològica, i amb el teixit productiu.
- **Crear un sistema de beques que garanteixin l'accés al lleure educatiu** per a tots els infants i adolescents de la ciutat.
- **Potenciar i dotar de recursos projectes comunitaris i de creació de xarxes** estables entre centres i altres actors educatius, lúdics i formatius actius en els barris, permetent la interconnexió i compartició del coneixement i experiències, ampliant l'oferta i garantint l'accés de les famílies, sigui quina sigui la seva capacitat socioeconòmica.
- **Recuperar i dotar de contingut els Plans Educatius d'Entorn**, potenciant les entitats i el teixit associatiu, cultural, lúdic i esportiu que treballen en l'educació no formal per completar la formació holística de la persona.

- **Desplegar el projecte de patis oberts**, dotant-los de recursos suficients, **materials**, pedagògics, de continguts i humans per ampliar la xarxa actual. Desplegar les biblioteques obertes, els camins escolars o les escoles enriquides.

L'objectiu és convertir la ciutat en una àgora de debat i construcció política: de l'escola al barri, de la biblioteca a les places, dels ateneus a les fàbriques de creació... creant una malla activa d'espais i d'associacions que portin educació i cultura a tots els espais i altaveus de la ciutat. I convertir els centres educatius en els ateneus del segle XXI: un espai de formació col·lectiva de democràcia. Cal que l'educació i la cultura envaeixin tota la ciutat, en un moviment de revolta educativa que sigui base de coneixement, però sobretot de confiança en una societat més lliure i democràtica.

Un nou pacte per a l'educació

És el moment d'actualitzar el Pacte Educatiu entre la Generalitat i Ajuntament, perquè permeti:

- **Fer un pla d'inversions i un d'actuacions per els propers quinze o vint anys.**
- **Replantejar el rol del Consorci d'Educació de Barcelona, atorgant-li més competències** en la programació pedagògica i en el desenvolupament de les necessitats educatives de la ciutat, amb un major pes de l'Ajuntament en el desenvolupament de programes i rol pedagògic. El Consorci ha de ser el braç armat del Departament d'Educació a Barcelona, amb àmplies competències en el disseny, la planificació, la gestió, el control i l'avaluació.
- **Dur a terme una major descentralització i coresponsabilitat dels districtes**, amb tot el que està relacionat amb la millora d'infraestructures, la identificació de necessitats educatives especials, l'impuls de programes educatius i culturals d'entorn i suports especials als centres.
- **Reorganitzar en profunditat les estructures de gestió**, tant des de l'Ajuntament (IMEB), com des del Departament d'Educació, enfocant-les més cap a la gestió d'un sistema de control que no com una eina d'impuls i transformació. Això implica repensar el rol de cossos tradicionals com els

inspectors, més centrats a mantenir un control que a acompanyar, i impulsar la transformació i millora de les eines, els equips i els programes.

- **Convertir els centres de recursos en espais intel·ligents de generació de continguts**, i d'innovació permanent. Necessitem introduir intel·ligència de renovació i innovació pedagògica al sistema.

Amb tot, les mancances que avui creen desigualtat en el sistema són evidents, i per tant, les prioritats que hem definit: educació 0-3, pla contra la segregació, lluita contra el fracàs escolar, suport a les escoles d'alta complexitat, implicació de les escoles concertades en aquests objectius de ciutat, el paper de les Ampas i el seu compromís amb l'equitat i la no exclusió, les necessitats d'inversió en els les properes dues dècades han de ser, junt amb el finançament i la distribució de responsabilitats entre administracions, part central d'aquest nou pacte d'educació per a la ciutat.

L'esport: un instrument de cohesió social i salut

Aquest sector plural que a Catalunya representa el 2,1% del producte interior brut, ocupa més de 95.000 treballadors i representa un 3,2% del total de l'ocupació. Setanta-tres federacions esportives catalanes apleguen més de 600.000 esportistes federats, quaranta-cinc consells esportius repartits per tot el territori apleguen més de 450.000 esportistes escolars, més de 18.000 clubs i entitats esportives, dotze universitats catalanes que participen als Campionats de Catalunya Universitaris i formen part de l'Esport Universitari de Catalunya, un sector del *fitness* potent i divers que combina entitats privades i clubs esportius, una indústria esportiva important, una àmplia oferta formativa educativa i universitària i més de 40.000 instal·lacions i equipaments esportius.

Però més enllà d'unes dades que ens indiquen que l'esport és un dels elements més importants i transversals al nostre país i, molt especialment a Barcelona, hem de veure'l com un instrument de cohesió social i foment de la salut. Vincular l'educació amb l'esport com un element d'interrelació i creixement personal. Una oportunitat que cal aprofitar des de la seva vessant educativa i cultural.

La crisi de la Covid-19 ha posat contra les cordes l'àmbit esportiu amb el tancament d'instal·lacions i l'aturada dels clubs esportius a Barcelona i a tot el

país. Tot apunta que la tornada a l'activitat serà progressiva i no amb la rapidesa que seria desitjable. Cal, doncs, un replantejament del mentrestant per construir unes polítiques ambicioses de futur en el món de l'esport.

- **Proposta:** Pla Nacional per a la Reactivació de l'Esport i l'Activitat Física a Catalunya davant dels efectes de la Covid-19

Promoció de la pràctica física i esportiva

Quan la crisi de la Covid-19 s'atenuï l'esport i la pràctica esportiva haurien de ser uns elements a fomentar per a una tornada saludable i activa a la normalitat. Aquesta crisi pot haver fet augmentar el sedentarisme i l'obesitat i potenciar diferents trastorns vinculats a la limitació del moviment i la pràctica social.

- **Proposta:** liderar des de la Generalitat i el Consorci de Salut amb l'IBE, l'impuls i la posada en marxa d'un pla realista i abastable per mobilitzar tots els recursos humans i professionals de clubs i entitats esportives. Cal un retorn actiu i saludable a l'activitat. Hem d'articular tots els recursos (fisioterapeutes, monitors, personal tècnic...) per garantir una tornada a l'activitat sense lesions ni trastorns.

Instal·lacions esportives

Moltes instal·lacions esportives municipals es poden veure afectades per la reducció d'abonats i serveis amb la crisi econòmica i ara ja partim d'una situació d'equilibri pressupostari molt ajustat.

- **Proposta:** Dotar l'IBE d'una partida pressupostària extraordinària que garanteixi el manteniment òptim de les instal·lacions i la supervivència econòmica del sistema de CEM a Barcelona

Entitats i clubs esportius

De la mateixa manera, els clubs i les entitats esportives es veuran molt afectats per la manca d'activitat i per les conseqüències de la Covid-19. Els clubs esportius

són l'ànima del sector de l'esport i l'eix vertebrador de l'esport de promoció i de les activitats de lleure educatiu.

Propostes:

- En el Pla Nacional per la Reactivació de l'Esport i l'Activitat Física a Catalunya caldria, a més del suport econòmic, garantir que les entitats cobraran el 100% de l'ajut vinculat a la beca esportiva per tot l'any i doblar el pressupost en la propera convocatòria de les beques esportives.
- Vincular el Campus Olímpia a un programa d'Escola d'Estiu, gratuït i universal, per a la pràctica esportiva d'infants i adolescents durant els mesos d'estiu. Cal garantir que es duran a terme per personal amb formació, que els clubs i entitats esportives podran reprendre l'activitat i fer-ho amb criteris de qualitat i experiència. Calen experiències d'iniciació per reduir la bretxa existent entre l'esport escolar i l'esport federat.

Esdeveniments i grans equipaments esportius

L'impacte en el turisme i en l'economia global de la Covid-19 farà que calgui reavaluar la política de captació d'esdeveniments esportius a la ciutat. A tot això cal afegir que les mesures de desconfinament poden prolongar-se durant mesos i aquest fet limitarà l'aforament en els grans equipaments esportius. Com menys públic garantit hi hagi, més esdeveniments esportius seran cancel·lats.

Propostes:

- Treballar des d'aquest mateix moment en la captació d'esdeveniments esportius internacionals, amb criteris de sostenibilitat econòmica i d'implicació dels clubs i entitats esportives de Barcelona. Tan bon punt sigui possible el retorn d'aquests esdeveniments, Barcelona ha de tenir els deures fets.
- Elaborar Plans de Contingència per dotar els esdeveniments esportius de les mesures de seguretat necessàries. Per captar esdeveniments internacionals, aquest serà un requisit indispensable.
- Obrir els grans equipaments esportius de la ciutat a la pràctica esportiva ciutadana, a través dels clubs i entitats esportives de la ciutat.
- Apostar pels esports com una oportunitat de futur

5. Ampliem les competències i adequem el finançament

La gestió de la crisi sanitària per part del govern de l'Estat s'ha fet a partir de la recentralització de competències mentre que hauria estat millor fer-ho al revés. La gestió de qualsevol crisi es fa millor des de la gestió més propera, és a dir, a nivell autonòmic i local.

La gestió de l'endemà no pot implicar en cap cas un manteniment de la recentralització de la presa de decisions i de la implementació de les polítiques. Estem en una situació que implicarà una reducció d'ingressos de les administracions locals i alhora un increment de la despesa pel que fa a serveis socials. L'impacte pressupostari serà molt important i caldrà resoldre aquests desequilibris per evitar les retallades en despesa corrent i en volum d'inversió.

El sostre de dèficit i la impossibilitat de generar deute són un greuge per a l'Ajuntament de Barcelona que té uns comptes molt sanejats. Caldrà, doncs, plantejar un augment de les competències tant normatives com fiscals i una reforma ambiciosa de la Carta Municipal de Barcelona.

Finançament local

Pressupost: El PAD i el PIM preveien destinar 75 milions d'euros del pressupost d'inversió municipal als pressupostos participatius, assignant 7,5 milions de mitjana per als diferents districtes de la ciutat. Un cop passada la pandèmia, caldrà avaluar la davallada d'ingressos municipals i les despeses que han suposat les emergències i accions efectuades a la ciutat per fer front a la pandèmia. També caldrà tenir en compte que després del confinament les necessitats i les prioritats de la ciutadania hauran canviat.

Caldrà, doncs, destinar una part important d'aquests recursos a fer front a la crisi social: les partides pressupostàries s'hauran de revisar i refer. Revisar en particular la partida dels 75 milions d'euros del PAD destinada a inversions als districtes i reequilibrar les prioritats de la ciutat. Proposar destinar un percentatge del pressupost participatiu a les necessitats urgents i prioritàries que sorgiran.

Sense la possibilitat de superar el sostre de despesa i endeutament actual no serà possible fer front a les despeses derivades de la crisi sanitària de la Covid-19. Per tant, es podria arribar al col·lapse de les finances municipals.

- **Proposta:** Cal treballar una proposta de modificació de les lleis que contenen aquests aspectes. La Llei de Bases de règim local, la Llei de pressupostos, i la LRSAL. Aquestes modificacions han de permetre a la ciutat de Barcelona disposar dels recursos provinents del superàvit acumulat sense limitacions. També haurien de permetre ingressar més diners provinents de l'IVA, canviant el criteri de nombre d'habitants pel de facturació emesa.

Descentralització cap als districtes

Sempre hem defensat la descentralització cap als districtes per dotar de més competències i pressupost els òrgans de participació de proximitat. Tot i que l'organització municipal està descentralitzada, tal com recull la Carta Municipal, és insuficient. Amb la crisi sanitària s'ha fet més evident el poc marge de gestió i actuació dels districtes, tot i que l'afectació pel coronavirus no ha estat igual a nivell territorial.

La resposta a les necessitats de cada territori sovint és lenta i ineficaç. Cal agilitzar la gestió municipal descentralitzant els districtes i ampliant els serveis gestionats directament des del territori. La participació ciutadana ha d'anar acompanyada d'una coresponsabilitat a l'hora de prendre decisions.

Propostes:

- **Dur a terme una reorganització interna de l'Ajuntament per descentralitzar els districtes** i apropar l'Administració a la ciutadania per fer-la més efectiva. Incrementar els pressupostos a gestionar des del districte. Implantar l'administració electrònica. Millorar els mecanismes de participació ciutadana als districtes. Establir l'elecció directa dels consellers i conselleres de districte. Garantir la transparència i l'accés a les dades per part de la ciutadania. Actualment, l'organització municipal està descentralitzada en districtes, tot i que el percentatge de pressupost que reben és molt limitat per la gran quantitat d'accions a fer en cadascun dels deu districtes de la ciutat. Així, doncs, amb la crisi sanitària s'ha fet més palès el poc pes que el govern municipal vol donar als districtes. Molt mala resolució de la crisi pel que fa als districtes.
- **Endreçar la normativa de ciutat i districtes** en un únic reglament que faci entenedors i clars tots els processos, òrgans i eines de participació de què disposa la ciutadania. Desenvoluparem l'elecció directa dels consellers i conselleres de districte.

Relacions Institucionals

AMB. Un nou lideratge metropolità

L'AMB no exerceix un lideratge en les polítiques dels trenta-sis municipis que en formen part. En realitat és més un instrument per proveir de serveis i concertar contractacions que no pas un ens d'impuls de polítiques de canvi i transformadores.

Els reptes socials, econòmics, d'infraestructures i culturals que tenim per davant requereixen d'un lideratge fort al capdavant de l'AMB, com a agència metropolitana, però també es palpa la urgència d'una coordinació i cooperació més estreta amb altres ciutats de l'àrea d'influència més directa.

- **Proposta:** Cal una revisió de les competències a nivell metropolità i per tal de formalitzar-ho és necessària l'elaboració i aprovació d'una Carta Metropolitana que inclogui les competències necessàries per mancomunar serveis en els àmbits socials, econòmics, culturals i també per desenvolupar polítiques urbanístiques, d'habitatge i de gestió de les emergències i la seguretat.

Lideratge a Catalunya i relació amb la Generalitat

El govern municipal de Barcelona sovint es troba més còmode en la crítica cap a les competències que no li són pròpies que no pas agafant el rol d'exigència en la transformació urgent de les polítiques i inversions que són necessàries a la ciutat.

La Carta Municipal de Barcelona atorga competències compartides en diversos àmbits com educació, serveis socials o salut. Malgrat això, des del govern de Barcelona s'opta per actuar només com a gestor d'aquests serveis i es renuncia a ser un actor polític de primer nivell.

Propostes:

- Barcelona ha d'exercir lideratge i no resignar-se a la queixa i la reclamació constant. Caldrà revisar, doncs, el pes i les competències municipals en aquests àmbits i en d'altres on ara no té una representació destacada, reconfigurant els consorcis i creant-ne de nous.
- Barcelona, a més, ha d'exercir el seu paper de capital de Catalunya. Som motor econòmic i cultural del país i ho hem de seguir sent encara amb més

força. Però hem d'entendre el concepte de capitalitat no des d'una visió centralista sinó generosa i oberta a la resta del país.

- Tot això ha de ser plantejat en el marc de la Comissió Bilateral entre la Generalitat i l'Ajuntament, però també en els espais de relació del municipalisme a Catalunya, amb una presència activa en l'ACM i la FMC, fomentant la coordinació de les dues entitats municipalistes.

Agenda Barcelona davant del govern de l'Estat

El mateix rol d'exigència s'ha d'aplicar respecte al govern de l'Estat. La ciutat de Barcelona ha de saber utilitzar el seu potencial com a actor polític per ser un pol de transformació. Cal ser molt exigents a nivell estatal en la defensa d'una sortida justa i ràpida de la crisi post-Covid-19, amb propostes clares i urgents sobre habitatge, protecció dels treballadors, foment del turisme sostenible, recuperació de la cultura, etc.

Propostes:

- Derogació de la LRSAL i reforma de les lleis de pressupostos i de bases del règim local. Barcelona ha de millorar en les formes de finançament local i, per això, és imprescindible una reforma del finançament municipal.
- Reforma de la Carta Municipal de Barcelona. Els reptes que tenim al davant, amb una ciutat que cada dia agrupa més situacions vivencials complexes, demanda que Barcelona disposi de les eines necessàries per actuar sobre la regulació d'àmbits i àrees que ara mateix no té, com el comerç, els lloguers d'habitatges o la justícia de proximitat.

Relacions internacionals

Barcelona és present en diversos organismes internacionals (CGLU, MedCities, EuroCities...) però no aprofita el seu paper de lideratge internacional, tret d'algunes aparicions que en realitat són més mediàtiques que efectives.

En l'actual crisi Barcelona ha perdut una oportunitat per mostrar-se com un actor internacional i fer de Barcelona una ciutat connectada al món i que marca un rumb polític. No ha utilitzat de manera eficaç cap dels instruments i espais de representació al seu abast per teixir aliances i pressionar els organismes internacionals per posar les bases per una sortida justa a la crisi. Està reaccionant molt tard en les seves actuacions internacionals.

Propostes:

- Desplegar una estratègia per una diplomàcia de ciutat que vagi encaminada a trobar una sortida justa i ràpida a la crisi, provocant un canvi de les polítiques europees i, sobretot, que aquesta sortida es faci sense cap retallada pel que fa als drets i llibertats de la ciutadania, tampoc en termes de drets humans com el dret d'asil o de refugi.
- Redoblar esforços en la presència de Barcelona a les xarxes internacionals (Eurocities i CGLU, fonamentalment), perquè la ciutat marqui un cert rumb polític en aquestes organitzacions.
- Exercir pressió política a la UE i altres organismes internacionals per aconseguir una interlocució d'aquests amb les ciutats i tenir capacitat d'incidència en un espai fins ara reservat als estats.
- Potenciar una relació bilateral amb cadascun dels diversos cossos consulars presents a la ciutat.

Una gran aliança amb la societat civil

La crisi sanitària actual, posa en evidència un cop més que aquesta crisi la paguen els de sempre: les persones més vulnerables, com ara la gent gran, les dones, les persones amb discapacitat, les persones refugiades o les persones sense llar. La lluita contra la pandèmia del coronavirus però, ha potenciat les xarxes comunitàries, la innovació, la col·laboració públicoprivada sense ànim de lucre... Aquestes aliances són una oportunitat per mantenir aquests llaços de cooperació i treballar per assolir un model econòmic i social més just.

Per assolir un model de desenvolupament sostenible a nivell social, econòmic i ambiental cal desenvolupar polítiques innovadores i eficaces basades també en un model de governança més transparent, eficient, democràtic i que estableixi aliances amb tots els agents de la ciutat (ciutadania, institucions públiques, sector empresarial, sector acadèmic, sindicats, organitzacions del tercer sector...). Aquestes polítiques innovadores ens han de marcar el camí per assolir els ODS i la participació és un element cabdal que sovint no inclou els col·lectius més vulnerables deixant-los sense veu, ni tampoc és prou transparent i democràtica.

Proposta: Constitució urgent d'un Pacte per a l'equitat a Barcelona que incorpori tots els agents implicats (sindicats, patronals, empreses financeres i institucions públiques) per acordar un nou contracte social que doni garanties per a un nou model de sostenibilitat social.

6. L'organització com a motor de canvi

Una Administració que ha d'afrontar grans reptes com el que tenim al davant, ha de ser una Administració moderna, ràpida i eficaç. La burocràcia excessiva i els processos lents i ineficients han de ser substituïts per una organització eficient, resolutiva, ràpida i fiable.

Millor organització municipal

Cal repensar l'estructura municipal basada la verticalitat de les responsabilitats i en compartiments estancs actual. Necessitem disposar dels recursos tecnològics per treballar en xarxa i d'una plantilla de personal que pugui accedir a formació continuada per poder promocionar tant verticalment com horitzontalment dins de l'organització. I evidentment ho hem de fer comptant amb el personal municipal. El grau d'implicació amb la ciutadania ha quedat demostrat de manera generalitzada, especialment en les persones vinculades amb els serveis essencials. Ara és el moment d'escoltar-los i fer-los partícips per enfortir l'organització.

- **Proposta:** Caldrà avaluar cada empresa pública, cada institut municipal, cada àrea de l'organització per fer els **canvis** necessaris i esdevenir una organització modèlica en aquest sentit. I caldrà fer-ho de manera continuada perquè tinguin capacitat d'adaptació funcional i normativa.

Tecnologia i innovació

Tal com ha succeït en els darrers anys, i malgrat alguns avenços, seguim en un context de poca transparència i accessibilitat a les dades municipals. A més, amb la crisi sanitària, veiem que aquestes dades s'haurien de desglossar per sexe, origen, estatus socioeconòmic, edat, etc. i no sempre és així. Això dificulta fer un seguiment i una avaluació veraç per saber si cal canviar estratègies o plans per fer front a aquesta crisi o a altres reptes que es puguin donar. També és difícil trobar les dades diferenciades per districtes o barris, i hem vist amb aquesta crisi que els problemes no són homogenis a tota la ciutat, sinó que hi ha diferències territorials significatives.

Propostes:

- Establir un sistema d'indicadors vinculats amb els ODS i adaptats al territori que siguin mesurables, concrets, rellevants, comparables amb altres

municipis (a nivell català, espanyol i europeu), disgregats per sexe, edat, nacionalitat, origen, *background* migratori, religió, distribució territorial, discapacitat o altres condicions, que reculli dades al llarg del temps i que aquestes siguin accessibles per a tota la ciutadania.

- Desenvolupar un Pla Estratègic de la Societat del Coneixement a Barcelona que, en col·laboració amb tots els actors implicats, estableixi els consensos bàsics de ciutat per fer polítiques davant el canvi digital i la gestió i l'accés a les dades.
- Implementar les eines adequades de suport informàtic. Aquí tenim molt a millorar com a Ajuntament, tant a nivell d'equips de maquinari (terminals, servidors, treball remot), com de programari (programes, treball en xarxa, regulació de permisos d'accés).
- Crear portals de finestreta única, en un llenguatge entenedor per als usuaris i no seguint la lògica de l'Administració, per facilitar a la ciutadania els tràmits *on line*.
- Incorporar sistemes de *Work Flow* (fluxos de treball) per sistematitzar, assignar i programar les tasques en els processos i fer que aquests siguin accessibles per a totes les persones responsables de la tramitació i, per descomptat, perquè la ciutadania estigui al corrent del punt del procés de la tramitació i qui n'és el responsable.
- Implementar un sistema eficaç d'inspecció i control de les llicències d'activitat a Barcelona. Necessitem saber què està passant a la ciutat de manera actualitzada per garantir el desenvolupament correcte d'aquestes activitats i revocar aquelles que deixin de ser actives durant un període de dos anys. Això implica disposar de personal amb formació específica, serveis jurídics i eines informàtiques adequades.

Teletreball

Cal tenir clar el concepte: treballar des de casa, no és teletreballar. En el context de confinament, l'Ajuntament de Barcelona ha realitzat diferents proves pilot de teletreball però encara està molt lluny d'implementar-ho sistemàticament i amb èxit. Les llicències ofertes són insuficients. S'han ampliat fins a 8.000 les llicències de treball en remot però hi ha grans mancances pel que fa a les eines i el suport informàtic. La crisi del coronavirus ha accelerat la implementació del teletreball i ha evidenciat, així, aspectes positius com ara la reducció de la mobilitat i la consegüent reducció de la contaminació de l'aire i acústica, però també mancances tecnològiques per a la seva correcta implementació i aspectes a millorar per assolir una conciliació real.

Propostes:

- Cal dotar l'Ajuntament de Barcelona dels recursos materials com dispositius portàtils en lloc de fixes i servidors d'alta capacitat i seguretat, i també de programari adequat per al treball en xarxa.
- Hem de definir en cadascun dels llocs de treball de la RLT la possibilitat de realitzar funcions de teletreball. Això ens donarà una fotografia més acurada de les possibilitats reals d'implantació a cadascuna de les àrees i elaborar un Pla de desplegament del teletreball que incorpori els criteris de flexibilitat horària (treballar més per objectius que per espais horaris), la conciliació familiar i personal i els permisos per cuidar persones dependents. Però més enllà de les eines informàtiques, cal una especial atenció a tots els mitjans relacionats amb els riscos laborals i la salut.

Participació i bon govern

Arran del confinament, s'han suspès totes les sessions participatives presencials del procés participatiu del PAM i PAD i a hores d'ara és una incògnita quan es podran reprendre, de manera que la plataforma Decidim.Barcelona l'únic espai actiu de participació ciutadana respecte a l'Ajuntament.

Propostes:

- Implementar mesures per fer que el teixit associatiu de Barcelona no es quedi desvinculat pel que fa a la participació i la presa de decisions i aprofitar l'aparició de les Xarxes Comunitàries Solidàries com espais de coresponsabilitat i sensibilització envers la construcció social comunitària.
- Empoderar les Xarxes Comunitàries Solidàries per al desenvolupament de noves iniciatives de suport adreçades al veïnat més vulnerable. Alhora, facilitarà la implicació d'aquelles persones més allunyades dels canals formals de participació.
- Els Plans de Barri han de passar a ser també plataformes d'impuls econòmic i social per als àmbits econòmics i socials més afectats per la crisi sanitària i l'aturada d'activitat econòmica.

Emergències, prevenció i seguretat: plantilla d'alt risc

Durant aquesta crisi els serveis essencials d'emergències, prevenció i seguretat han multiplicat les seves funcions i no sempre en les millors condicions per garantir la seva seguretat personal.

Propostes:

- Cal no utilitzar la crisi com a excusa per retallar les inversions necessàries, tant de personal com de recursos humans i equipaments. La plantilla d'aquests serveis està exposada a un cansament emocional i físic i caldrà abocar tots els esforços possibles a garantir el seu benestar i fer que treballin en les millors condicions possibles. No només és necessari mantenir el nivell de motivació actual sinó que caldrà prolongar-lo en el temps. Això implica també invertir en formació específica i continuada perquè puguin promocionar en el marc de les seves competències.
- La complexitat social actual fa que no totes les actuacions s'hagin de dur a terme a través de la Guàrdia Urbana. Per això apostem per integrar en les polítiques de prevenció i seguretat els agents cívics i les educadores de carrer. Tots sota un mateix paraigües i coordinats, enllaçant les diverses àrees municipals per garantir la transversalitat de les accions. Per donar resposta a les diverses problemàtiques socials, són necessaris protocols d'actuació i les respectives cartes de serveis, i també una formació conjunta, específica i qualitativa, de cara a poder fer una gestió completa de la resolució dels conflictes. És important traslladar el Centre de Gestió d'Emergències a una nova ubicació, que podria ser compartida amb el nou Parc de Bombers de l'Eixample. Un centre modern on s'ubiquin tots els actors implicats en la gestió i amb un organigrama clar de comandament.